

Bí mật của Phan Thiên Ân- Người giàu nhất thế giới

Tác giả: [Vô Danh](#)

Lời Tựa

Tôi nhớ một buổi tối đàm đạo với một người trẻ tuổi về giá trị của đồng tiền. Giọng cô ta hăng say “Có những thứ mà đồng tiền không thể mua được”, tôi cười đùa “Đồng ý, nhưng đó là những thứ mà tôi không cần”.

Nói vậy nhưng trong thâm tâm, tôi vẫn thông cảm cái băn khoăn của tuổi mới lớn về tiền bạc. Tôi đã lớn lên với câu kinh thánh như “Người giàu mà lên được Thiên Đường còn khó hơn con Lạc Đà chui qua lỗ kim”, hay những lời nói được ghi là danh ngôn như “Không có tài sản lớn lao nào mà không thu nhập bằng tội ác” rồi những so sánh chế diễu về những tên trọc phú với kẻ thanh bần.

Lớn lên, ra đời, sau bao nhiêu bài học về túi nhục, nghèo hèn, thua kém và thất bại, tôi bắt đầu biết kính trọng giá trị của đồng tiền. Tôi không biết cái nghèo có mang lại hạnh phúc hay nhân cách cho ta không? Nhưng tôi thấy người ta đã nhân danh cái nghèo để bào chữa cho bao nhiêu tội ác, từ đấu tranh giai cấp cho đến trộm cướp lều gạt.

Nhưng từ kính trọng đồng tiền đến thờ phượng nó lại là một thái cực cực bao người đã làm lỗi. Chính tôi cũng đã bỏ mất bao thì giờ để tìm cách làm giàu theo kiểu gia tộc của Mỹ, kiểu fast food, (something for nothing, get rich quick). Lại thêm một lô những bài học. Các triết lý nhân quả của nhà Phật mà tôi đã bỏ quên luôn luôn hiện diện. Muốn có trái ăn, phải biết trồng cây. Đồng tiền chỉ là những trái quả tạo thành từ hạt giống, công sức và thời gian của mình. Không chịu bỏ gổ vào lò sưởi mà ngồi đợi hơi nóng, thì cái đợi chờ phải là thiên thu.

Sau những bước vấp đó, tôi bắt đầu đi trong vũng vàng. Xã hội và sở thuế bắt đầu sắp tôi vào danh sách những người giàu có. Có tiền, tôi thấy mình rộng lượng hơn, thương và kính trọng tha nhân hơn, nhưng trên hết, tôi thương và kính trọng tôi hơn. Những mặc cảm với những người dân đã đô hộ chúng ta như người Mỹ, người Nhật, người Tàu, người Pháp đã biến mất.

Tôi viết cuốn sách này để kỷ niệm ngày tôi thoát xác, bay cao với thế giới. Tôi viết cho tôi, hơn là cho bất cứ ai. Cuốn sách như cuốn nhật ký, giữ kín ở một góc tối nào trong đồng sách vở tài liệu thu gom từ bao năm đi và sống.

Nhưng một buổi tối ở khách sạn Metropole ở Hà Nội làm tôi thay đổi ý định. Tôi đến Việt Nam với một phái đoàn đầu tư của một công ty lớn của Mỹ. Tên chủ tịch chiếm một phòng lớn nhất gọi là Presidential suite. Tôi chỉ ở một Junior Suite, tiền phòng chỉ có 420 Đô la mỗi ngày, nhưng cũng bằng tiền lương nguyên năm của một kỹ sư trẻ ở xứ mình. Tối đó, sau một ngày họp hành mệt mỏi, tên chủ tịch Mỹ kéo tôi xuống Bar, ngồi uống rượu nghe hắn đánh đàn dương cầm ngẫu nhiên bài “ My way”. Chung quanh cả bọn đều đốm lãng xăng hát theo, kể cả những tên không ở trong phái đoàn. Tôi nhìn quanh tất cả đều là ngoại quốc, trừ những anh bồi bàn. Tôi chợt thấy

thật cô đơn trong cái ồn ào và trong cái trắng lệt tụyệt mỹ của một khách sạn năm sao. Tôi thèm muốn bóng dáng của người Việt, mong có thêm những bạn đồng hành cùng quê hương cho tôi khỏi thấy mình vong thân ngay trên xứ sở của mình.

Tôi cho in lại cuốn sách này để mong những người Việt đi sau tránh những lỗi lầm và thu ngắn cuộc hành trình để gia nhập cộng đồng thế giới với niềm hãnh diện và trong sự kính nể của những người ngoại quốc. Tôi nghĩ là người đọc không cần biết tên tuổi tôi làm gì nên xin được ghi là “VÔ DANH”. Tôi không định kiếm tiền bằng cuốn sách này, nên xin gửi cho các cơ quan thiện nguyện bán và lấy tiền gây quỹ cho họ. Ai không có phương tiện mua, thư về cho nhà xuất bản, chúng tôi sẽ gửi tặng. Tôi cũng không giữ bản quyền. Ai nghĩ là điều gì trong cuốn sách có lợi, xin tự cho trích dịch hay xuất bản lại. Nếu có lòng, xin mua thêm nhiều cuốn gửi tặng bạn bè. Vả lại, sau năm ngàn năm văn hiến của nhân loại, không có tư tưởng ý kiến nào là mới lạ. Mọi dòng chữ trong cuốn sách này chỉ là một góp nhặt bất chước từ nhiều nơi.

Lời chót tôi xin thưa với những người bạn trẻ là đừng bao giờ nghĩ rằng: “Đồng tiền sẽ giải quyết được mọi việc”. Tuy không quên những lợi ích do đồng tiền mang lại, nhưng tôi cũng không bao giờ quên những phúc lộc không cần đến tiền. Tôi có một bộ áo vét rất đẹp để trong tủ. Chiếc áo này hơi lạ là không có túi, tôi đã lấy dao cạo hết áo túi ra rồi. Đây là bộ áo cuối cùng tôi sẽ mặc khi chết. Nó nhắc nhở tôi rằng khi nằm xuống, tôi không cần bất cứ một túi đựng cho bất cứ một đồ vật gì.

Cho nên khi có người hỏi tôi tại sao trong công việc làm ăn, tôi cứ thích cho FREE nhiều thứ sản phẩm, nhiều dịch vụ. Tại sao tôi không có vẻ gấn bó gì lắm với tiền bạc. Tôi đã cười nói “ Khi bạn không cần phải hỏi điều đó, bạn sẽ có câu trả lời.”

Mong bạn lên đường. Khi đi là sẽ đến.

P1 - Chương 1

Thiên Ân ngừng lại ngắm nghía chiếc lư mạ vàng mà ông đã mua ngày nào ở Bombay. Một tác phẩm nghệ thuật toàn mỹ, ông Hoàng người Ấn đã phê bình khi ông trầm trồ. Trong phút cao hứng, ông đã trả hơn 600 ngàn đô la cho một món hàng, mà giờ đây, dù nó vẫn lộng lẫy kiêu hãnh với vị trí độc đáo trên bờ thành cạnh chiếc lò sưởi to rộng, ông thấy nó có vẻ gì thật lạnh lẽo và cô đơn. Ông chợt nhìn bóng mình phản chiếu trên chiếc lư vàng.

“Chỉ có cặp mắt là còn giữ được thanh xuân”, ông nghĩ thầm khi quay bước ra khỏi căn phòng đọc sách. Hơn 20 ngàn bộ sách, đóng gáy mạ vàng, xếp ngăn nắp trên những kệ có cửa kính, cao đến nóc nhà. Một chiều cao vĩ đại, trên 20 mét. Để lấy sách, người ta phải đứng trên một bậc thang máy tự động, chạy lên xuống hay ngang dọc. Nhưng thực ra, tất cả những kiến thức của thế gian này chỉ là một trưng bày cho đẹp mắt tòa nhà. Ông vừa mua một hệ thống điện toán mới nhất, trong đó ông có thể đem ra trước mặt bất cứ trang sách nào của 20 ngàn cuốn sách cổ điển bằng một cái bấm nút.

Từ thư viện, ông bước ra ngoài hiên. Gọi là cái hiên nhưng nó lớn hơn cả một căn nhà trung bình. Trước mặt là những cột đá cẩm thạch thật cao lớn, tạc theo hình những cây cột Coliseum ở La Mã. Giữa hiên là một cái hồ phun nước kiến trúc bắt chước theo kiểu hồ ở đài kỷ niệm Lincoln ở Washington D.C. Khỏi cái hiên nhà là một bãi cỏ thật xanh thật rộng, ít nhất cũng bằng một sân vận động. Hai cây phượng vĩ đỏ

chói cùng vài hàng dừa và viền quanh bãi cỏ là những hàng hoa tu-líp đủ màu như vườn xuân của Amsterdam. Cái lâu đài nằm trên một ngọn đồi lớn, dưới chân đồi là bãi biển riêng, với làn nước xanh biếc và bờ cát thật mịn, dưới bầu trời lúc nào cũng đầy ánh nắng của hòn đảo Maui, Hawaii.

Tất cả trang trí của tòa lâu đài vĩ đại, từ món nhỏ nhất đến món lớn nhất, đều nói lên cái sang trọng lộng lẫy của một bậc vương giả. Diện tích của toàn thể khu đất lên đến 80 mẫu tây, chia ra 3 khu: khu nhà ở, khu cho khách và khu cho gia nhân. Mỗi khu là một kiến trúc riêng biệt, rộng và huy hoàng như 3 khách sạn năm sao, châu đầu vào nhau nhưng vẫn giữ các hảnh diện riêng biệt. Nối liền 3 trục thẳng và 1 sân đánh golf 8 lỗ. Cung điện của vua chúa rất vĩ đại của tòa lâu đài mang tên “V” này. Cái tên đơn giản gây nhiều đàm tiếu, cũng như mọi ước tính về phí tổn tổng cộng của toàn thể kiến trúc. Thấp nhất là 80 triệu Mỹ kim, cao nhất lên đến 200 triệu.

Không một khách thăm nào có thể nghi ngờ về sự giàu có của Phan Thiên Ân. Với những người ngoại quốc, cái tên T.A. Phan được thì thầm trong nể trọng và ghen tức. Dù ông rất kín đáo và tránh né mọi ồn ào của báo chí hay dư luận, ông và những công ty của ông vẫn được nói đến thường xuyên trên những tạp chí thương mại. Họ cho ông cái bí danh là “The quiet Vietnamese”, và năm vừa rồi, tạp chí Forbes cho tên ông vào hàng thứ 7 trong những người giàu nhất thế giới.

Nhưng tự trong thâm tâm, không cần những ước tính, ông cũng biết là ông rất giàu. Cái giàu tiền bạc chỉ là một con số để thiên hạ thị phi. Cái giàu thực sự là sự sung mãn về sức khỏe, về tình yêu, về nhiệt tình, về kiên nhẫn, về cá tính, về đạo đức. Trong tất cả mọi khía cạnh, nếu tính chung, ông thực sự là người giàu nhất thế giới.

Từ khi bắt đầu cuộc đời làm việc ở tuổi 16, đến năm nay, ông đã 76 tuổi đời. Sáu mươi năm của thăng trầm biến đổi, của mưa bão giông hồ, của đêm dài cô độc, của thất bại và chiến thắng, của vinh quang và tủi nhục. Sáu mươi năm dâu bể. Ngày nay, khi ông tự biết là mình đã đạt đến mục tiêu, đã thành người giàu nhất thế giới, Thiên Ân tự nhủ "Chỉ có đôi mắt là còn giữ được vẻ thanh xuân".

Thiên Ân bước qua khu vườn rộng, rẽ vào một ngôi nhà nhỏ. Khí trời của buổi sáng lành lạnh nhưng thật tươi mát. Mỗi một hơi thở là một thần tiên.

Sóng biển vỗ thành một điệu nhạc êm dịu, chêm vào tiếng chim kêu ríu rít. Alan Chapman, người kế toán trưởng của công ty, nhân vật thứ hai của tập đoàn, người nhân viên lâu đời nhất của Thiên Ân, người cộng sự thân tín nhất, đang đứng đợi.

"Good morning, sir".

Thiên Ân gật đầu chào lại, im lặng bấm những ám số để mở cánh cửa sắt dày. Mặt của Chapman lộ vẻ băn khoăn. Ông thắc mắc rất nhiều khi người chủ yêu cầu ông đến gặp ở đây. Căn nhà nhỏ này là một bí mật được bao nhiêu nhân viên của công ty Thiên Ân bàn tán. Chưa ai biết được là Thiên Ân chứa giữ gì sau cánh cửa im lìm này. Giờ đây, ông sắp sửa được trực diện với cái bí mật đó.

Ông hơi thất vọng khi bước vào phía trong. Căn nhà có 2 phòng, phòng trước bày biện rất đơn sơ. Một bộ bàn ghế bằng gỗ chạm xà cừ, đẹp nhưng không phải là loại đắt tiền. Quanh phòng là những kệ tài liệu, chắc chứa đựng rất nhiều những hồ sơ bên trong. Rải rác quanh phòng là những vật lưu niệm nho nhỏ, rất cá nhân. Một xấp thư, vài cái hình cũ, một lư hương đồng, vài bức tranh không lấy gì là đẹp.

Thiên Ân ra dấu cho Chapman ngồi xuống, rồi bắt đầu.

"Bạn già, tôi chưa bao giờ hỏi bạn về vấn đề này. Nhưng tôi muốn bạn thử tính giúp tôi xem tất cả tài sản của tôi, trừ đi những nợ nần, còn lại là bao nhiêu?"

Chapman hơi ngạc nhiên, vì Thiên Ân không bao giờ để ý đến con số này. Nhưng Chapman biết rất rõ, máy điện toán trong phòng riêng của ông vẫn cộng trừ hàng ngày 2 con số tích sản và tiêu sản. Mỗi tối trước khi đi ngủ, ông biết rất chính xác là cho đến bữa tối nay, ông chủ Thiên Ân của ông có một tổng số tài sản thực sự là bao nhiêu.

"Thưa Ngài, cho đến tối hôm qua, trị giá tài sản, net worth, của Ngài là 4 tỷ 636 triệu đô la."

"Nếu ta phải phát mại tất cả trong một thời gian ngắn, số tiền thu về thực sự của ta sẽ ước tính được bao nhiêu?"

Chapman bắt đầu hoảng sợ trước câu hỏi.

"Thưa Ngài, trị giá nói trên là dựa trên trị giá theo đối chiếu biểu của các công ty. Các công ty này đều đang hoạt động tốt, trừ Techpro và Vias đang lổ lã nhẹ. Cho nên nếu tìm được người mua đứng đắn, số tiền thu về còn có thể cao hơn số tiền trên. Tôi ước tính là mình có thể thu hoạch trên 6 tỷ Mỹ kim, trừ thuế lợi tức và tư bản dài hạn khoảng 2 tỷ, Ngài sẽ có khoảng 4 tỷ sau cùng."

"Phải mất bao lâu để thanh toán hết mọi tài sản?"

Chapman thực sự kinh hoàng. "Tôi ước tính chừng 18 tháng. Hơn nữa số tài sản trên thuộc diện cổ phần trên thị trường chứng khoán và những trái phiếu chính phủ, nên Ngài có thể thu về 2 tỷ trong vòng 30 ngày. Phần còn lại còn tùy theo thị trường

mua bán nhưng nền Ngài vội vàng, tôi nghĩ là mình có thể hoàn tất mọi dịch vụ trong vòng 12 tháng".

Được rồi, vậy bạn già hãy bắt đầu quy trình phát mãi ngay lập tức. Liên lạc với các ngân hàng, các tổ hợp luật sư vân vân.... Dĩ nhiên bạn già biết phải làm những gì".

Chapman thấy một luồng điện mạnh chạy qua cơ thể. Ông riu rũi không nói nên lời. Sau cùng ông lắp bắp: "Dĩ nhiên, thưa Ngài, tôi biết cách thức. Nhưng thực sự tôi không hiểu. Tập Đoàn chúng ta vừa đạt được thành quả tốt đẹp nhất trong lịch sử Công ty. Năm vừa rồi, mức lời thuần của chúng ta gia tăng hơn 27%. Mọi Công ty đều được chăm sóc bởi những nhà quản lý đáng tin cậy. Cái hợp đồng vừa mới ký với Trung Quốc về hệ thống Viễn liên cho vùng Tứ Xuyên sẽ đẩy Công ty wireless Technology lên ngang hàng với các bậc đàn anh như AT&T, MCL. Tôi xin lỗi Ngài. Tôi chưa bao giờ vấn hỏi những huấn lệnh lớn của Ngài, nhưng lần này, thực sự tôi không sao hiểu nổi ?

Thiên Ân cười nhẹ. Ông nắm lấy bờ vai của Chapman, nhìn dịu dàng vào cặp mắt của Chapman.

"Bạn già tin cậy của tôi. Bạn còn nhớ huấn lệnh đầu tiên của tôi khi tôi vừa tuyển bạn làm việc. 35 năm rồi phải không?" Chapman không cần suy nghĩ.

"Thưa Ngài, Ngài ra lệnh là mỗi năm, khi tính xong mức lời thuần, lấy 30% từ quỹ ra trao tặng cho tất cả các cơ quan từ thiện hay cá nhân nghèo khổ".

"Và lúc đó bạn già đã nghĩ rằng tôi là một thằng thương gia khùng, bạn có còn nhớ ?"

"Thưa Ngài, tôi quả có so đo về về huân lệnh này ".

Thiên Ân ngửa nhìn lên trần nhà, rồi quay về phía biển.

" Và bây giờ, bạn già có đồng ý là lo ngại của bạn già hơi quá đáng không ?"

" Thưa Ngài, vâng "

" Vậy thì bạn già hãy bình tâm. Hãy tin cậy vào sự phán đoán của tôi lần này. Để tôi thử giải thích cho bạn già nghe về kế hoạch. Tôi năm nay cũng đã 76 tuổi. Nhu cầu của tôi bây giờ rất giản dị. Vợ của tôi đã mất từ lâu, những cuộc tình tiếp theo chỉ là những giải trí nhẹ nhàng mà bây giờ tôi không còn thấy thú vị nữa. Hai thằng con trai ,6 đứa cháu nội, 10 đứa cháu... đã vui hưởng đời sống riêng tư của bọn chúng, và sự nghiệp của mỗi đứa cũng đã rất vững vàng. Tôi không còn ham muốn gì nhiều. Tôi chỉ muốn giữ lại một ít của cải để có thể sống thoải mái trong những ngày còn lại. Còn tất cả, tôi muốn phân phát chúng cho những người xứng đáng trước khi tôi chết. Tôi không muốn ai xâu xé hay hiểu lầm khi tôi nằm xuống."

"Thưa Ngài, đừng nói đại dột, sức khỏe Ngài vẫn toàn hảo..."

Thiên Ân đưa ngón tay ra dấu cho Chapman yên lặng.

"Tôi muốn ngay hôm nay, bạn hãy thảo ra một kế hoạch chi tiết trong việc phát mại toàn diện tất cả những tài sản của tôi. Ba mươi phần trăm trong tổng số, bạn sẽ chia đều cho gia đình tôi theo danh sách này. Ba mươi phần trăm nữa, bạn sẽ chia đều cho toàn thể nhân viên trong mọi công ty của Thiên Ân. Còn bốn mươi phần trăm sau cùng, bạn sẽ phân phối theo tỷ lệ cho các cơ quan từ thiện theo như danh sách này. Tôi

biết đây là một công tác rất trái ý và gây sự đau lòng cho riêng bạn, nhưng mong bạn cố gắng giúp tôi".

Chapman lắc đầu, giọng ông ta chìm xuống trong cảm xúc.

"Thưa Ngài, tôi vẫn nghĩ là Ngài quá vội vàng. Sức khỏe Ngài còn giữ Ngài lại với chúng tôi một thời gian khá dài. Tôi không hiểu. Tôi thương yêu Ngài với tất cả thành kính và tôi muốn tiếp tục ở bên Ngài, phục vụ và học hỏi... Nhưng ý Ngài trên hết."

"Chapman, tôi yêu cái cá tính đặc biệt của bạn già. Bạn luôn luôn lo lắng cho người khác hơn là cho bản thân của chính bạn. Bạn có nghĩ gì về tương lai của bạn không, khi tập đoàn các công ty Thiên Ân không còn hiện hữu?"

"Tôi đã theo Ngài 35 năm nay. Tôi đã quên tôi. Chỉ có hạnh phúc của Ngài là điều tôi quan tâm".

Thiên Ân nắm chặt tay Chapman. Ông nói với tất cả trù ối.

"Tôi muốn bạn chuyển ngay qua trương mục của bạn 50 triệu Mỹ kim. Và tôi muốn bạn tiếp tục ở cạnh bên tôi cho tới khi tôi trả được một món nợ mà tôi đã hứa hẹn từ 50 năm trước. Khi tôi trả xong lời hứa, tôi sẽ tặng bạn tòa lâu đài này; và sẵn sàng nằm xuống trong an bình."

Người kế toán trưởng giật mình như vừa thức dậy từ một cơn mê... "Thưa Ngài, 50 triệu Mỹ kim, tòa lâu đài này... quả thực tôi không xứng đáng..."

Thiên Ân gật gù. "Trong tất cả tài sản thu lượm được từ bao năm qua, tôi vẫn nghĩ là tình thân hữu của bạn là cái tài sản lớn nhất của tôi. Những gì tôi gửi tặng bạn

ngày hôm nay thực không nghĩa lý gì so với lòng trung thành và sự tận tụy của bạn trong suốt 35 năm qua. Bạn thông hiểu được nghệ thuật sống cho người khác và quên mất bản thân mình. Với tư cách này, bạn đã thành một người quân tử với đầy đủ ý nghĩa của danh từ này.

Bây giờ, bạn cứ theo lời tôi và mau mắn thi hành kế hoạch. Thời gian là một tài sản tôi còn rất ít, đừng hoang phí." Chapman quay mặt, dấu giòng nước mắt chỉ chực để tuôn trào.

"Còn lời hứa gì của Ngài? Chúng ta đã sống cạnh nhau như anh em trong nhà mà sao không bao giờ tôi nghe Ngài đề cập đến vấn đề này?"

Thiên Ân cười nhẹ và đứng dậy. "Sau khi bạn già đã hoàn tất huấn lệnh sáng nay của tôi, tôi sẽ ngồi xuống với bạn một lần nữa. Và tôi sẽ nói cho bạn nghe một bí mật tôi chưa hề chia sẻ với ai, kể cả vợ tôi, từ 50 năm qua."

P1 - Chương 2

Mặc dầu Chapman và đám nhân viên thân cận đã gắng hết sức để kế hoạch phát mại toàn diện nhóm công ty Thiên Ân được tiến hành trong bảo mật, nhưng tin đồn và xáo trộn nhận được từ khắp các thị trường chứng khoán trên toàn thế giới liên tiếp xôn xao.

Nhân viên của nhóm công ty Thiên Ân nhận những phần thưởng trong câm lặng đầy cảm xúc. Những vị quản lý chưa bao giờ kinh nghiệm được một cử chỉ vị tha đẹp như vậy trong suốt cuộc đời bôn ba trên thương trường. Tên Thiên Ân từ một huyền thoại nhiều mâu thuẫn đã biến đổi và khắc sâu vào lịch sử thương mại.

Sau 13 tháng, mọi việc đã bắt đầu hơi lắng đọng, và cái đế quốc gọi là Thiên Ân đã hoàn toàn biến mất. Chapman đã hoàn thành chương trình giải tư 5 tháng sớm hơn định kỳ.

Nặng trĩu nỗi buồn với tất cả mất mát, Chapman gọi điện thoại cho Thiên Ân, báo tin công tác đã hoàn thành như ý chủ. Thiên Ân vẫn tắt nói Chapman đến gặp ông ta sáng mai ở căn nhà nhỏ cạnh khu vườn của tòa lâu đài.

Thiên Ân đã chờ sẵn phía phòng bên trong. Mặt ông thực thư thái nhìn những cánh chim hải âu đang đùa giỡn trên bờ cát mịn. Chapman gõ nhẹ vào cánh cửa mở rộng. Thiên Ân ra dấu cho Chapman ngồi xuống. Ông nhìn thẳng vào cặp mắt buồn rầu của Chapman.

“C est fini?”

“Vâng thưa Ngài, tất cả coi như hoàn tất”.

“Bạn già thân mến, đừng buồn rầu nữa, tôi cảm ơn sự nhanh nhẹn và hiệu năng của bạn. Hãy theo tôi vào căn phòng trong này.”

Thiên Ân lại bấm những mật mã vào ổ khóa tự động. Cánh cửa mở ra. Chapman lại thất vọng khi chẳng thấy gì. Một căn phòng nhỏ, hoàn toàn trống trải, ngoài cái rương sắt cũ kỹ nằm chình ịch trên một kệ gỗ ngay giữa căn phòng.

Thiên Ân mở cánh cửa sổ. Ánh nắng hắt vào, cho thấy rất nhiều bụi bặm và ô nhện. Đã lâu lắm chắc chưa ai đặt chân vào căn phòng này.

“Bạn già có ngạc nhiên và thất vọng về căn phòng này không?”

“Thưa Ngài, tôi không dám có ý kiến.” |

“Nhưng chắc bạn cũng nghe rất nhiều lời đồn đại về căn phòng bí mật này.”

“Vâng, thưa Ngài, ai cũng rỉ tai là Ngài đã dấu kín trong căn phòng này và trong căn nhà này một bí mật gì ghê gớm lắm.”

“Bạn già, tôi cũng nghe nhiều. Nào là bao nhiêu kim cương, bảo vật... chất đầy trong những thùng phuy 55 gallons. Nào là một vài bộ xương của những kẻ thù của tôi. Nào là tôi đã giam giữ một đứa con gái điên trong căn phòng này. Ha ha. Chỉ có một cái rương nhỏ. Nào bạn hãy giúp tôi mở cái rương này. Lấy cái búa cạnh cửa. Lâu ngày chắc chìa khóa đã rỉ mục.”

Thiên Ân và Chapman quỳ xuống, tháo sợi giây xích dây đang quấn quanh chiếc rương. Sau 10 phút, đập rồi lắc, cuối cùng hai ông già mở được cái khóa của sợi giây xích. Rồi mất thêm 15 phút nữa, mới loay hoay mở ra được cái rương cũ kỹ.

Chapman càng kinh ngạc hơn khi thấy trong rương không có gì ngoài những cuốn tập bằng da, trên đó là những giòng chữ Hán, viết nắn nót rất đẹp, theo lối xưa của người Tàu. Những cuốn tập bằng da... Cái bí mật gì đây?

Thiên Ân cầm lên một cuốn tập da, ôm vào lòng và nhắm nghiền mắt lại. Trong khoảnh khắc, khuôn mặt của ông biến dạng, trong thật thanh bình, như người thiện vừa đạt đến cái “ngộ”. Ông đứng dậy từ tốn.

“Nếu căn phòng này chứa đầy kim cương lên tận trên trần nhà, giá trị của chúng cũng không thể nào so sánh với những cuốn tập da mà bạn vừa nhìn thấy. Tất cả những thành công, hạnh phúc, bình an và tiền bạc mà tôi đã an hưởng đều trực tiếp

liên quan đến những cuốn tập này. Cái nợ của tôi với chúng và bậc cao nhân, tác giả của chúng, là một món nợ tôi không bao giờ trả hết.”

Chapman đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. “Thì ra đây là bí mật mà Ngài đã nói. Những tập da này có liên hệ gì đến lời hứa mà Ngài nói phải giữ không?”

“Đúng.”

“Những câu văn trên những cuốn tập này chứa đựng những gì mà giá trị còn quý hơn một kho kim cương, xin Ngài cho biết?”

“Tôi gọi những gì viết trên cuốn tập da là những tờ kinh. Những lời chỉ dạy của tiên nhân. Tất cả những tờ kinh đều chứa đựng một nguyên lý, một định luật, một sự thực căn bản; mà người đọc phải thấu hiểu và ghi khắc vào tiềm thức. Khi người đọc đã chôn được những nguyên lý này vào tận bản năng của hấn, hấn sẽ có quyền lực để thấu lượm tất cả giàu sang hấn chọn.”

Chapman nhìn không chớp vào những tờ kinh. Ông vẫn chưa hiểu nổi.

“Giàu như Ngài??”

“Cả thầy là 10 tờ kinh nhưng chỉ có tất cả 9 nguyên lý chứa đựng trong 9 tờ kinh. Tờ kinh đầu tiên là tờ chỉ dẫn cách thức để thấu hiểu và nhập tâm được những nguyên lý sau đó. Người đọc phải thuộc lòng từng tờ kinh theo thứ tự đã ghi sẵn.”

“Như vậy đâu có gì là khó khăn lắm.”

“Thực vậy. Nó rất đơn giản. Nhưng người đọc phải bỏ mất nhiều thì giờ để học thuộc lòng, phải chăm chú thấu hiểu ý nghĩa của từng chữ; thì những nguyên lý chứa

trong tờ kinh mới có thể nhập vào tâm thức hắn, chôn sâu vào tiềm thức. Kết quả sau cũng là nguyên lý đó sẽ trở thành một thói quen không bỏ được.”

Chapman cầm lên một tờ kinh, đọc qua những giòng chữ Hán mà ông không hiểu. Ông tò mò nhìn về phía Thiên Ân “Xin lỗi Ngài, cho tôi táo bạo hỏi vấn Ngài. Tại sao Ngài lại không chia sẻ những nguyên lý này cho người khác, nhất là những đám nhân viên trung thành lâu năm của Ngài?

Ngài rất rộng lượng, chia sẻ và trao tặng không biết bao nhiêu của cải cho các công tác từ thiện; tại sao Ngài không để đám nhân viên Ngài có cơ hội học hỏi để có thể giàu sang như Ngài? Ít nhất nếu họ học hỏi được 1,2 nguyên lý thôi, họ cũng trở thành những nhân viên hữu dụng hơn cho công ty?? Tại sao Ngài lại giữ kín những nguyên lý, kiến thức này suốt mấy chục năm qua??

“Tôi không có lựa chọn nào khác. 56 năm trước, khi được giao lại những tờ kinh này, tôi phải thề trong danh dự là tôi chỉ chia sẻ những bí mật này cho đúng một người mà thôi. Tôi không hiểu được lý do của lời yêu cầu kỳ lạ này. Tôi được áp dụng những nguyên lý cho chính đời tôi, cho đến khi một người khách lạ nào sẽ tìm đến để nhận lại những tờ kinh. Tôi sẽ nhận ra người khách lạ này bằng trực giác, bằng những dấu hiệu siêu hình. Tôi sẽ giao những tờ kinh này dù người khách kia có thể không yêu cầu hay tìm kiếm.”

“Ngài sẽ chờ đến bao giờ?”

“Tôi không biết. Nhưng trong 56 năm qua, tôi đã thấu hiểu và áp dụng tận tình những nguyên lý chứa đựng trong những tờ kinh. Tôi đã thành công ngoài sức dự tưởng. Tôi đã trở thành một trong những người giàu nhất thế giới, không những so

bằng của cải mà còn giàu trong tình yêu, trong tình bạn, tâm hồn và trí tuệ. Bạn già chắc có nhận thấy là đôi khi trong huấn lệnh của tôi hơi kỳ cục và khác người đời. Bạn vẫn cãi và cho là tôi đã sai. Nhưng cuối cùng, tất cả huấn lệnh của tôi đều đem lại những thành quả hết sức tốt đẹp. Những khôn ngoan này, tôi không là kẻ sáng tạo, mà chỉ là một tên bắt chước. Nhưng khi nguyên lý thấm nhập vào bản năng, cái bắt chước của tôi đã vô cùng sáng tạo.”

“Ngài vẫn còn tin là một người khách lạ sẽ đến, sẽ nhận lại những tờ kinh? Sau bao nhiêu năm chờ đợi??”

“Vâng” Thiên Ân nhẹ nhàng để lại những tờ kinh thật ngăn nắp vào chiếc rương cũ. Ông đẩy nắp rương lại, giọng thật trầm.” Bạn sẽ ở lại cạnh tôi cho đến ngày đó, chứ?”.

“Thưa Ngài, với tất cả hân hạnh và lòng thành.” Chapman nắm chặt tay Thiên Ân, rồi phụ người chủ khóa lại những sợi dây xích. Sau khi cửa phòng đã khóa, Chapman bùi ngùi từ biệt.

Thiên Ân nhìn theo bóng bạn già, đầy cảm xúc. Gió ngoài biển hôm nay thổi mạnh. Những cành cây chùm lá rung động, làm xáo trộn cái yên tĩnh của những con chim vẫn đùa chơi trên bãi cỏ. Dưới xa, một chút bụi mà sau tảng đá lớn phía chân ngọn đồi.

Thiên Ân vuốt nhẹ mái tóc dẫm sương. Ông thấy lạnh lạnh, nhất là trong tận đáy hồn. Ngọn gió dĩ vãng ngày nào ở Nha Trang. Ông ngậm ngùi để trí suy tưởng quay về giòng thời gian, ngày mới lớn.

Chú thích:

* C est fini : Tiếng Pháp là hết rồi

P1 - Chương 3

Buổi trưa hè của Nha Trang không giống như một thời điểm nào trên thế giới. Nhất là thời Pháp thuộc. Những năm 40, dù thế giới đang biến động mạnh, Nha Trang vẫn im lìm trong cái thanh bình thu gọn của một tỉnh lẻ. Và trưa ngày hè, thật nóng thật âm, con người chạy trốn dưới những tàng cây, trong những căn nhà, tạo cho tỉnh cái vắng lặng mệt mỏi. Nhưng bù lại, tiếng sóng vỗ và chút gió hiu hiu, lại ru ngủ thật thần tiên.

Cái villa của Lương Thành nằm cạnh biển, phía sau Tòa Thị Xã. Mỗi năm, ông ra đây vài tuần để nghỉ mát. Các cơ sở thương mại của ông đều ở tại Saigon. Chiến tranh thế giới đang bùng nổ chung quanh, từ Miến Điện đến Triều Tiên, và Lương Thành lợi dụng tối đa sự thiếu hụt trầm trọng về mọi mặt hàng khắp nơi. Chiến tranh càng lớn mạnh, tiền bạc Lương Thành càng tích lũy.

Những ngày ở Nha Trang này là những ngày yên ổn nhất của Lương Thành. Ông không muốn ai quấy rầy cái yên tĩnh đó. Vậy mà thằng Thiên Ân lại xin gặp, chuyện khẩn cấp. Hắn mồ côi cha mẹ từ thuở mới đẻ, ông thương tình giúp đỡ tiền bạc cho ông chú họ hắn có phương tiện để nuôi. Năm 13, nó cần việc làm, ông cho làm tài xế một chiếc xe vận tải chở hàng của ông. Lần đi Nha Trang này, hắn xin thay tên tài xế riêng, lái cho gia đình ông đi nghỉ mát.

Ông hơi bức nên sẵn giọng hỏi khi hắn vừa thò đầu vào.

"Mày muốn gì? Làm gì mà phải khẩn cấp nói chuyện quan trọng? Việc tài xế xe vận tải của mày không được như ý sao?"

Thằng bé cúi mặt nhìn xuống tấm thảm đỏ. "Thưa chú, không."

"Tại sao, giờ giấc nhiều và bất thường hả? Hay mày không đủ sức?"

"Thưa chú, không."

"Vậy thì nói cho tao nghe rõ coi mày muốn yêu cầu điều gì? Cũng như nói rõ lý do của lời yêu cầu này."

"Con xin chú cho con làm người bán hàng thay vì tài xế. Con muốn đi bán giống như Trương Phú, Trần Bình và những người mại bản khác. Con muốn chú giao hàng cho con như họ, con muốn được giàu sang như họ. Con muốn thay đổi cuộc đời hèn hạ của con. Làm tài xế con sẽ không sao giàu nổi; nhưng buôn bán sẽ cho con cơ hội."

"Ai nói cho mày nghe cái ý tưởng này?"

"Con nghe chú vẫn nói với bạn hàng là không có nghề nào có nhiều cơ hội làm giàu bằng nghề buôn bán. Phi thương bất phú."

Lương Thành gật gù, nhưng tiếp tục hỏi thêm:

"Mày nghĩ là mày có khả năng biết buôn bán như bọn Trần Bình không?"

Thiên Ân nhìn lên, giọng đầy cả quyết:

"Nhiều lần con nghe chú chê Trần Bình về tật ham chơi của nó. Còn Trương Phú thì ngu và chậm. Nhưng họ biết áp dụng cách thức buôn bán do chú chỉ dạy nên thành công. Nếu họ làm được, tại sao con không làm được?"

"Cho là mày học được đi. Rồi mày sẽ dùng cách thức này để làm gì cho đời mày?"

Thiên Ân do dự chút đỉnh rồi đáp "Thiên hạ đồn chú là người giàu nhất ở xứ mình. Không ai có cơ sở hay cửa tiệm từ Nam ra Bắc như chú. Con muốn trở thành một người giàu nhất xứ, rồi cả Châu Á, Châu Âu."

Lương Thành ngã người ra nệm ghế, chậm chạp nhìn kỹ thằng nhỏ. Áo quần nó thì đầy bụi bặm nhưng mặt nó không chút gì là khiêm tốn

"Rồi mày sẽ làm gì với của cải và quyền lực do đồng tiền mang lại?"

"Con sẽ làm như chú. Gia đình con sẽ đầy vàng bạc châu báu, phần còn lại con sẽ chia cho nhân viên và người nghèo."

Lương Thành lắc đầu. "Mày phải hiểu sự giàu sang không thể là mục đích của đời sống. Mày nói thì hay lắm nhưng chỉ là lời nói. Cái giàu sang thực sự phải đến từ trái tim, không phải từ túi tiền."

Thiên Ân vẫn cứng cỏi "Bố chú không giàu sang sao?"

Lương Thành chậm rãi: "Mày có biết sự khác biệt giữa tao và thằng ăn mày ngoài ngõ kia là gì không? Thằng ăn mày lo lắng về bữa ăn sắp tới của nó, còn tao thì suy nghĩ đây có phải là bữa ăn sau cùng! Nghe tao nói đây. Đừng chỉ nghĩ tới giàu

sang và làm việc chỉ vì tiền bạc. Hãy đi tìm hạnh phúc, yêu và được yêu, tìm sự thanh bình cho đầu óc và tâm hồn."

Thiên Ân vẫn không bỏ cuộc. "Nhưng làm sao có hạnh phúc nếu không có tiền. Ai mà thanh bình khi bụng đói meo. Ai mà bày tỏ được yêu thương khi không lo nổi cơm ăn và áo mặc cho gia đình mình? Chính chú đã nói sự giàu sang là một phước lộc và nó mang niềm vui đến cho mọi người. Con là người muốn cái phước lộc đó. Con cho rằng người nào nghèo là người đó thiếu khả năng hay thiếu tham vọng. Coin có thừa hai yếu tố này."

Lương Thành không cãi thêm nữa. "Tự nhiên sao mày lại nổi chứng với tham vọng này. Mày nói chuyện phải lo cơm ăn áo mặc cho gia đình, mà mày đã có gia đình gì đâu?"

Thiên Ân đỏ mặt. "Tháng trước khi chú sai con xuống Cần Thơ đưa hàng cho tiệm Thái Hưng, con có gặp đứa con gái của ông chủ tiệm."

"À, bây giờ mới rõ sự thực. Tình yêu, không phải lý tưởng cao xa, mới là động cơ thúc đẩy mày. Con gái của Thái Hưng dĩ nhiên không bao giờ chịu lấy một tên tài xế. Nhưng một người mại bản chắc phải được. Thôi được, để tao giúp mày buôn bán".

Thiên Ân quỳ xuống, ôm chân Lương Thành "Chú đã cứu giúp đời con một lần sau khi mồ côi, đây là lần thứ hai con mang ơn chú".

Lương Thành kéo hắn đứng dậy, "Mày để dành lời cảm ơn đó đi đã. Việc mà tao sẽ giúp mày chỉ là một hạt cát so với cái hòn núi mà mày phải tự lo đi chuyện."

Thiên Ân hơi lo âu, "Nhưng chú không dạy con những nguyên tắc cách thức để trở thành một người mại bản thành công hay sao?"

"Không. Lúc mày còn nhỏ, tao có thể đem mày về nhà nuôi nấng chiều chuộng và cho mày đủ thứ vật chất để có một nếp sống nhàn hạ. Tao đã không làm như vậy. Tao để mày bắt đầu cuộc đời làm việc bằng chân tài xế, vì tao tin là nếu trong mày có ngọn lửa tham vọng, lần lần nó sẽ cháy bùng ra ngoài... Trưa nay, tao cũng sung sướng khi nhìn ý chí trong mắt mày và nghị lực trên khuôn mặt mày. Cái phán đoán của tao rất đúng; nhưng mày vẫn phải chứng minh là có nhiều thực lực trong lời nói của mày, không phải chỉ là thùng rỗng."

Thiên Ân im lặng, nhập tâm từng lời nói của Lương Thành.

"Trước hết, mày phải chứng tỏ cho tao, và quan trọng hơn, là cho chính mày, rằng mày có thể chịu đựng được những thử thách của nếp sống của một tên mại bản. Nó không dễ dàng gì. Tao đã nói nhiều lần là không gì làm giàu nhiều như nghề buôn bán mà thành công; nhưng sở dĩ cái giàu sang nó lớn lao như vậy là vì rất ít người thành công."

Bao nhiêu người đã gánh nhận những thất vọng và thất bại, dù họ có đầy đủ những khả năng để làm giàu. Họ không nhận chân được điều này. Bao nhiêu người đã run sợ và nghi ngờ khi phải trực diện những trở ngại. Họ coi những trở ngại như là một kẻ thù, khi thực sự, trở ngại là một người bạn tốt. Trở ngại rất cần yếu, vì trong tất cả công việc và nghề nghiệp quan trọng, thắng lợi chỉ đến sau bao nhiêu trận chiến và thất bại.

Nhưng sau mỗi trận chiến, mỗi thất bại, khả năng và nghị lực của mày sẽ gia tăng, sự can đảm và sức chịu đựng sẽ bén nhọn hơn. Kết quả sau cùng là một niềm tự tin mới, một ý chí mới. Do đó, trở ngại là một người bạn tốt, bắt mày phải trở thành giỏi hơn, hay bỏ cuộc. Mỗi một thất vọng là một cơ hội để tiến tới; tránh né chúng là mày sẽ vụt đi tương lai của mày."

Thiên Ân gật gù, muốn đáp lời, nhưng Lương Thành ra dấu bảo im. Ông tiếp tục, "Thêm vào đó, mày đã chọn một nghề nghiệp có thể nói là cô đơn nhất thế giới. Ngay cả thằng thu thuế bị khinh ghét cũng được về nhà khi trời tối. Ngay cả thằng lính Lê Dương cũng có bạn bè trong trại lính mỗi đêm. Mày sẽ phải nhìn bao nhiêu hoàng hôn trong cô quạnh, thật xa gia đình và bạn bè. Không có một cảnh nào buồn hơn khi mày phải đi ngang một căn nhà lạ trong một tỉnh lạ, nhìn gia đình người khác quây quần trước bữa cơm chiều, đùa giỡn."

"Những phút cô đơn này sẽ đem đến cho mày bao nhiêu là cảm dỗ". Giọng Lương Thành trầm xuống, "Phản ứng của mày trước những cảm dỗ này sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến sự nghiệp của mày. Khi chung quanh mày chỉ có một mình mày và một mớ hàng, mày sẽ cảm thấy vô cùng rối loạn."

Những mục đích, những giá trị đều bị lạc hướng; và những hành động của mày đôi khi trở thành ngu xuẩn và đem đến những hậu quả khó lường. Bao nhiêu người với những khả năng rất cao về nghề mại bản đã chôn vùi sự nghiệp của họ trong cảnh huống đó. Ngoài ra, không ai sẽ an ủi hay đùa chơi với mày khi mày thua lỗ; chỉ có những đứ đũa muốn lợi dụng."

"Con sẽ cẩn thận và sẽ theo đúng lời chú dặn."

"Được rồi, mình sẽ bắt đầu. Tao sẽ không nói thêm gì nữa. Mày vẫn còn là một con sâu. Cho đến khi nó hóa bướm, sâu vẫn là sâu. Cho đến khi mày tạo cho mày một sự nghiệp, mày vẫn chưa thể là một tên mại bản."

"Bao giờ con bắt đầu?"

"Thứ Hai, khi về lại Saigon. Mày đến kho hàng số 6, gặp thằng Mười Thanh. Nó sẽ lập một trương mục mới cho mày, và sẽ giao cho mày lô hàng đầu tiên. Một hãng dược phẩm bên Hòa Lan mới cho công ty tao độc quyền bán tại Đông Dương một loại thuốc mới, chữa bệnh sốt rét, công hiệu gấp trăm lần loại Quinquina vẫn đang sử dụng."

"Mày sẽ lấy khoảng 1000 hộp, rồi đi thẳng lên khu Pleiku, Paksé. Đường đi còn khó khăn, nhiều chỗ mày phải đi thuyền. Dân trên đó cũng còn nghèo lắm, mấy thằng mại bản của tao chê, không thèm lên bán, và tụi dân không có tiền mua. Nhưng tao đã bán rất nhiều hàng ở khu này. Mày sẽ ở lại quanh các làng Thượng cho đến khi bán hết".

Thiên Ân cố dấu vẻ vui sướng trong giọng nói của hắn, "Rồi tiền bạc thì chú sẽ tính với con ra sao?"

"Tao để cho mày giá sỉ là 2 đồng một hộp như bao nhiêu bạn hàng khác. Mày nợ tao 2 ngàn đồng. Mày muốn bán ra bao nhiêu thì tùy mày. Khi trở về, mày trả cho tao số tiền 2 ngàn, còn dư bao nhiêu thì là phần của mày."

Thiên Ân gật gù, trong trí hắn đã bắt đầu phác họa một chương trình làm việc cho ngày mai.

Lương Thành vỗ nhẹ vai tên tài-xế-muốn-thành-mại-bản, "Khi về, nếu mày thấy nghề này không thực sự hấp dẫn, mày đừng xấu hổ. Tao sẽ cho mày trở lại chân tài xế. Đừng bao giờ xấu hổ vì đã gắng làm. Những đứa thực sự thất bại là những đứa không bao giờ dám làm. Khi mày trở về, tao sẽ bàn thêm với mày về kết quả chuyến đi, rồi mình sẽ tiếp tục tính toán cho những bước tới."

Thiên Ân cúi đầu chào, quay bước ra, nhưng ông già vẫn chưa xong, "Có một điều mày phải luôn luôn ghi nhớ khi bắt đầu cái nếp sống mới của mày. Đó là mày sẽ vượt qua được bất cứ trở ngại gì, dù lớn lao và khó khăn đến đâu, nếu mày giữ vững ý chí. Và kẻ nào càng có nhiều tham vọng thì càng gặp nhiều trở ngại." "Thất bại sẽ phải lùi bước nếu ý chí thành công của ta đủ mạnh."

Lương Thành tới gần Thiên Ân, nhìn thẳng vào mắt hắn, "Mày có hiểu hết ý của tao không?"

"Có, thưa chú."

"Vậy thì lập lại tao nghe."

"Thất bại sẽ phải lùi bước nếu ý chí thành công của ta đủ mạnh."

P1 - Chương 4

Thiên Ân đẩy đĩa cơm ăn dở qua một bên. Hắn không làm sao nuốt nổi. Bụng hắn đầy những buồn rầu để có thể chứa thêm bất cứ món gì khác vào trong.

Ngày mai nữa là đã 8 ngày ở Paksé. Suốt nửa tháng qua, từ khi đến Pleiku, rồi qua biên giới đi về vùng Hạ Lào này, hắn đã mòn gót trên tất cả những nẻo đường, từ

héo lánh đến đông đúc, từ thành thị đến thôn bản xa xôi. Hấn nhìn chiếc va ly dưới chân, một ngàn hộp thuốc vẫn còn nguyên vẹn. Tất cả những ồn ào chung quanh quán ăn không làm sao xua tán được ý nghĩ liên miên trong đầu hấn. Cái nghi ngờ xâu xé biết bao tên mại bản từ thuở khai thiên đang bắt đầu xâm nhập đầu hấn.

"Tại sao thiên hạ không chịu bỏ chút thì giờ nghe lời giải thích của mình? Làm sao để gây sự chú ý? Tại sao mà chưa nói được 5 câu, họ đã đóng sập cửa lại? Tại sao họ không có một chút hào hứng nào khi mình nói về công hiệu của thứ thuốc mới? Thiên hạ nghèo như vậy sao? Không dám thử một loại thuốc đắt tiền hơn, dù rất công hiệu? Tại sao họ cứ nói đề lần khác? Tại sao mình lại có sự hoài nghi khi phải gõ những cánh cửa khép kín? Tại sao mình cứ ngại về cái giá hàng của mình quá cao?"

Hấn lắc đầu, khinh ghét cái thất bại hèn hạ này. Có lẽ đây không phải là nghề nuôi sống hấn. Có lẽ nó chỉ nên làm một tên tài xế với giấc mộng bình thường. Là một tên mại bản, may lắm thì hấn huề vốn sau khi khấu trừ chi phí mỗi ngày. Lương Thành gọi hấn là gì? Tên chiến sĩ trẻ tuổi tài cao?

Trong giây phút này, hấn chỉ muốn yên thần ngồi trên chiếc xe vận tải của hấn, lang thang trên con đường đã định sẵn. Rồi hấn hình dung đến khuôn mặt và mái tóc của Mị Hương, đến ông cha già khó tính của nàng, đến cái cửa tiệm Thái Hưng đồ sộ, và hấn xua gạt ngay những nghi ngờ. Tối nay hấn sẽ về Bản Chu Khan, xin ngủ nhờ một nhà tốt bụng, để tiết kiệm tiền khách sạn ở đây, và hấn tự hứa ngày mai sẽ bán hết số thuốc này.

Hấn sẽ mở miệng với những lời thật hoa mỹ và người nghe sẽ không thể từ chối. Hấn sẽ dậy thật sớm, trước khi mặt trời mọc, đi bộ khoảng 2 tiếng về thành phố

này. Hắn sẽ bắt đầu với phòng mạch lớn nhất, rồi xuống tận những tiệm tạp hóa thật nhỏ. Chỉ một, hai ngày, hắn sẽ quay trở về Saigon với số tiền lời thật cao. Hắn kéo đĩa com lại và cố ăn cho hết để lấy thêm sinh lực. Lương Thành sẽ hãnh diện vì hắn đã không bỏ cuộc trước bao nhiêu thất vọng. Hắn sẽ trở về trong thắng lợi. Thực sự, gần một tháng để bán một ngàn hộp thuốc là quá lâu. Nhưng hắn biết rằng, lần tới hắn chỉ cần 3 tuần, rồi 2 tuần, rồi 1 tuần. Với sự chỉ dạy của Lương Thành, hắn sẽ bán 1 ngàn hộp thuốc trong vòng vài giờ. Hắn sẽ trở thành tên mại bản giỏi nhất và giàu nhất Saigon. Thiên hạ sẽ ca tụng hắn.

Hắn rời khỏi tiệm ăn, bắt đầu đi bộ về hướng Bắc. Phải hơn 12 cây số qua ngọn đồi cao trước mặt mới tới Bản Chu Khan. Trời bắt đầu trở lạnh, gót giày của hắn bắt đầu mòn nên hơi lạnh đã thấm tận lòng bàn chân. Cái va ly trên tay nặng như ngàn ký. Con đường không xe cộ, nhỏ và gồ ghề. Buổi chiều của một tên lữ hành cô độc.

Ngày mai chắc chắn phải khá hơn. Nhưng hắn bắt đầu hiểu tại sao Trương Phú, Trần Bình tránh né vùng Thượng nghèo nàn này. Bọn chúng nói không ai có thể bán gì được cho dân ở đây, và mỗi khi hắn thất bại trong sự thuyết phục, những lời phẩm bình này trở lại như một ám ảnh trong đầu. Lương Thành nói ông ta đã bán rất nhiều cho dân địa phương, nhưng có lẽ, thời đó tình trạng kinh tế rất khác biệt, và Lương Thành là một tay mại bản đại tài.

Một chiếc xe cục kịch từ phía sau chạy lại, thật chậm. Trên xe chở một lô đàn bà và con nít người Lào. Hắn vẫy lại và xin cho quá giang về Bản Chu Khan. Tên tài xế người Lào nhìn quần áo hắn, coi cũng tương tất đàng hoàng, gạt đầu cho hắn lên xe. Hắn tự nhủ, mình may mắn. Tiết kiệm được hai tiếng đi bộ. Bộ giò này phải để dành cho ngày mai.

Chiếc xe Peugeot đời 30 gì đó, loại xe gia đình nhưng được biến đổi để trở thành xe đồ. Chỗ đủ cho 6 người Tây Phương, nhưng hán đếm cũng gần 30 người, chông chắt còn tẹt hơn cá hộp. Thêm một lô hành lý chất ở trên mui xe, khiến tốc độ của chiếc xe không nhanh hơn là xe đạp bao nhiêu. Tuy nhiên, thời giờ không phải là một hiện kim quý báu ở đây. Hán ngồi ép vào cánh cửa, không thờ nổi với cái hôi hám và mùi xú uế nồng nặc. Rồi hán thiếp đi.

Một cánh tay lay hán trở dậy. Tên tài xế già ra đầu cho hán xuống. Mọi người trên xe đã đi hết tự bao giờ. Trời tối hán, ngọn đèn le lói từ phía thật xa là ngọn đèn duy nhất trong một đêm không trăng sao này. Hán hỏi tên tài xế có phải đây là Bản Chu Khan, trong tiếng Lào chập chững của hán. Tên tài xế chỉ dơ tay xua đuôi hán. Trả tên tài xế tiền xe, hán ôm chiếc va ly tần ngần không biết đi về hướng nào. Hán tự nhủ, "Thôi cứ tìm một nơi ngủ tạm, rồi sáng mai sẽ hỏi rõ đường xá, trở về Paksé."

Hán quyết định tiến về phía ngọn đèn duy nhất.

Tường là gân, nhưng cũng mát hơn nửa tiếng, hán mới leo đến nơi. Con đường quanh co, thật trơn trượt, nằm trên một ngọn đồi nhỏ. Đó là một cái nhà sàn, trung bình như những nhà sàn khác ở khu Hạ Lào này. Hán bước lên nấc thang, gỗ cũ và mục như sắp gãy. Hán gõ nhẹ. Rồi gõ nhẹ. Một hồi lâu, chiếc cửa mở hé. Khuôn mặt của một thiếu phụ Tây Phương hiện ra, "Ông muốn hỏi ai?" bằng tiếng Pháp.

Hán được cho học trường Pháp từ nhỏ nên rất mừng. "Tôi đi lạc. Tôi muốn về Bản Chu Khan nhưng xe lại đưa đến đây. Tôi tìm chỗ ngủ tạm đêm nay, để sáng mai tìm đường về Paksé."

Trong im lặng, người đàn bà mở cửa. Bộ áo quần của người nữ tu. Thiên Ân vội vàng, "Merci, ma soeur".

Cảnh tượng bên trong căn phòng làm Thiên Ân kinh ngạc. Cả cái nhà sàn chỉ rộng chưa quá 40 mét vuông, mà nằm la liệt ít nhất là 300 người. Ngoại trừ hơn chục chiếc giường đôi 2 tầng, tất cả đều nằm dài trên chiếu, dưới sàn gỗ. Đủ mọi lứa tuổi, từ đứa bé còn bú sữa mẹ đến ông già hom hem gần đất xa trời.. Dù chỉ có một ngọn đèn măng xông giữa phòng, Thiên Ân cũng nhận rõ là mọi người coi như đã mất thần sắc.

"Tháng rồi cả làng bị bệnh dịch. Một giống muỗi từ phương Bắc xuống gây bệnh sốt rét cho hơn 60% dân làng. Tôi đã kêu cứu Paksé, mà bộ y tế ở đó cũng không còn thuốc men hay tiền bạc gì để cung cấp. Họ chỉ nằm chờ chết. Chỉ vài ba ngày nữa. Tôi không làm gì được." Người nữ tu giọng buồn rầu. Rồi bà chỉ cho Thiên Ân một góc còn lại gần cánh cửa. "Ông có thể ngủ tạm chỗ này. Chúc ông ngon giấc."

Thiên Ân tàn ngằn suy nghĩ. Hắn nhìn chiếc valy, thấy rõ qua lớp vỏ da là 1 ngàn hộp thuốc HD-305. Hắn quay lại nhìn những khuôn mặt gần hắn, rồi xa hắn. Những khuôn mặt của bất hạnh và chịu đựng. Những khuôn mặt của sự đầu hàng vô điều kiện. Những khuôn mặt của sự sống đang le lói như ngọn đèn nhỏ chờ cơn gió mạnh để tắt lịm. Tay hắn run run. Cái ổ khóa của va ly thật quen thuộc, hắn đã mở ra biết bao lần, để lấy những hộp thuốc đưa mẫu mời mọc. Những hộp thuốc này sẽ là chìa khóa để mở một cánh cửa huy hoàng cho tương lai của hắn.

Thiên Ân nhắm nghiền mắt lại và thở dài. Hắn không còn một lựa chọn nào khác. Thiên Ân mở khóa chiếc va ly, cầm lên hộp thuốc HD-305, giải thích cho người

nữ tu về công hiệu của chúng. "Tôi còn ở đây đúng một ngàn hộp. Vừa đủ lượng cho tất cả mọi người. Bà giữ lấy."

Người nữ tu do dự. "Nhưng thưa ông, chúng tôi không có một đồng nào để trả cho ông. Tôi không dám nhận..."

Thiên Ân ôn tồn. "Tôi biết. Bà cứ giữ lấy. Họ cần những thứ này hơn là tôi hay người chủ tôi... Thôi, chúc bà ngon giấc."

Thiên Ân quay ra góc cửa, hẩn thấy mệt mỏi và không sao mở mắt nổi. Hẩn làm một giấc thật ngon.

P1 - Chương 5

Thiên Ân chậm chạp bước lên những tầng cấp của cái cầu thang phía trong, dành riêng cho khách và nhân viên muốn lên thẳng phòng làm việc của Lương Thành. Tầng lầu nằm trong một ngày nóng bức có thể làm người leo thấm mệt. Nhưng Thiên Ân không mệt với những bậc thang, mà với những ý nghĩ và mưu tính trong đầu. Hẩn không hiểu tại sao hẩn lại ngu xuẩn tặng không lô thuốc cho những người Lào không quen biết?

Bây giờ hẩn nói gì với Lương Thành đây? Và những tên nhân viên khác? Bọn nó chắc sẽ bò lăn ra cười khi nghe tên mại bản đại tài tặng không hàng hóa thay vì mua bán. Hẩn muốn bịa ra một câu chuyện để nói với Lương Thành. Có lẽ hẩn sẽ kể là chiếc va ly bị ăn trộm hay ăn cướp trên đường qua biên giới Lào? Lương Thành có tin? Dĩ nhiên phải tin vì đã có rất nhiều trộm cướp trên khúc đường này. Và Lương Thành chắc chỉ la mắng hẩn về tội cẩu thả?

Lương Thành không có khách. Ông đứng quay lưng ra phía đường, nơi sân thượng, nhìn xuống thành phố. Bên dưới là đường Catinat, bên kia là bờ sông Saigon. Cả thành phố chỉ có tòa nhà của công ty ông và khách sạn Majestic là cao nhất. Ông trầm ngâm suy tưởng về giấc mơ hôm qua.

Ông mơ thấy mình đang khiêng một cái rương nặng trĩu, cái rương mà ông vẫn giữ kín từ bao lâu nay dưới hầm căn nhà riêng của ông. Ông mệt mỏi người đẩy rương lên một con dốc thật cao, dẫn lên đỉnh núi. Sau bao nhiêu cố gắng, ông đem được lên đỉnh. Từ trên trời, bỗng nhiên xao động, những đám mây và gió bão chợt nổi lên. Ông lo sợ tìm chỗ trú ẩn. Ông vừa buông chiếc rương ra để chạy thì chiếc rương tuột dốc, lăn xuống phía dưới.

Một con đại bàng từ đâu bay đến, dùng cái mỏ ngàn cân, cắp chiếc rương rồi bay lên cao. Ông tiếp tục chạy và chạy, cho đến một hang núi lạ. Nơi đó, có cả trăm người Thượng đang nhảy múa nô đùa. Họ bao quanh ông, mời nhảy và uống rượu. Ông dạt họ qua một bên, bước khỏi đám đông thì thấy một thanh niên trẻ đang ngồi uống rượu một mình ở một góc tối. Dưới chân hắn, là chiếc rương mà con đại bàng đã cắp bay đi. Ông tới gần thì nhận ra chàng thanh niên đó là thằng Thiên Ân. Ông chột tỉnh giấc và không sao ngủ lại được.

Giấc mơ là một ám ảnh suốt ngày hôm nay. Ông tiếp khách lấy lệ, chứ trong tâm trí, chiếc rương và Thiên Ân là đề tài thường trực. Một tiếng động phía sau. Ông quay lại thì thấy Thiên Ân đang đứng đợi

"À, mày mới về đó hả. Ngồi xuống đây, kể cho tao nghe mọi chuyện. Mày không xách cái va ly về, có nghĩa là mày đã bán hết hàng. Đáng khen. Uống ly trà này rồi nói chuyện. Đêm qua tao cũng nằm mơ thấy có chuyện hơi lạ kỳ."

Lương Thành dựa ngửa trên chiếc ghế rộng, lơ đãng nghe Thiên Ân kể lại câu chuyện dài của hắn. Từ những từ chối nhẹ nhàng đến những chửi bới la mắng hắn phải chịu đựng từ Pleiku đến Paksé. Ông gật gù và mỉm cười khi nghe chuyện tên lính Pháp chĩa súng vào đầu hắn dọa bắn hắn, cũng như vợ tên bác sĩ Lào khoe hắn cái xu chiêng rồi đá đít hắn ra khỏi cửa.

Sau cùng, Thiên Ân kể lại cái đêm cuối cùng khi hắn ngồi ở quán ăn Paksé, nghi ngờ về khả năng cũng như sự lựa chọn nghề nghiệp này của mình. Lương Thành gián đoạn câu chuyện, hỏi nhẹ, "Mày kể hết cho tao nghe về những gì chạy qua trí óc mày khi mày ngồi đó tủi thân và đau nhục cho mày."

Thiên Ân nói ra cặn kẽ tất cả những câu tự vấn và ý tưởng muốn bỏ cuộc. Lương Thành vặn thêm, "Rồi sau cùng, ý tưởng gì đã khiến mày xua tan mọi nghi ngờ và quyết định tiếp tục thử lửa, quyết định sẽ bán cho xong lô thuốc này?"

Thiên Ân ngập ngừng, "Lúc đó con nghĩ đến hình ảnh của My Hương, con ông Thái Hưng. Con biết rằng nếu con thất bại, con sẽ không bao giờ dám gặp cô ta nữa". Rồi Thiên Ân nói như khóc, "Nhưng con đã thất bại, thưa chú."

"Thất bại? Tại sao? Mày có đem cái lô hàng về lại đâu?"

Vừa khóc vừa nói, Thiên Ân kể lại phần cuối của câu chuyện, từ khi ngủ quên trên chiếc xe đồ, đi lạc sâu vào làng Thượng, đến Bản Chu Prong thay vì Chu Khan,

khi gặp bà nữ tu người Pháp với hơn 300 bệnh nhân. Lương Thành thờ người suy nghĩ, miệng ông mím lại, nhưng trên nét mặt vẫn có vẻ gì hóm hỉnh. Ông nhớ lại từng chi tiết giấc mơ đêm qua của ông.

Thiên Ân bận lau nước mắt nên không để ý đến thái độ của Lương Thành. Hấn cúi gằm mặt trong xấu hổ và sợ hãi, chờ cơn giận giữ của Lương Thành khi hấn nói đến việc hấn tặng nguyên va ly lô thuốc cho bà nữ tu.

Tuy nhiên, hấn chỉ nghe tiếng ầm ừ, rồi Lương Thành đặt nhẹ tay lên vai hấn, vỗ về.

"Chuyến đi này của mày cũng khá lợi ích cho mày."

"Không đâu, thưa chú."

Lương Thành tiếp tục, "Và lợi ích cho cả tao nữa. Mày giúp tao tìm được một lối thoát mà suốt 36 năm qua tao chưa tìm thấy. Thôi để tao giải thích rõ hơn cho mày nghe khi qua Tết. Giờ tao còn đang bận rộn vài câu chuyện khẩn cấp. Bây giờ tao yêu cầu mày điều này."

"Thưa chú, con nghe."

"Mùa này, Tết nhứt sắp đến, phải giao hàng nhiều, mày trở lại lấy chiếc xe vận tải, tiếp tục làm tài xế tạm thời. Qua Tết rồi tính tiếp."

Thiên Ân đứng dậy, cúi đầu trong cảm kích. "Thưa chú, chú dạy sao con nghe vậy. Con rất ân hận đã làm chú thất vọng."

"Được rồi, trở về lại vị trí cũ của mày đi. Qua Tết, gặp tao."

Thiên Ân bước ra khỏi phòng. Bước chân nhẹ như bay, khác hẳn với vài giờ trước, khi hắn chậm chạp nặng nề bước vào căn phòng này. Khi hắn vừa ra khỏi cửa, Lương Thành kêu hắn lại.

"Mày yên tâm, ngủ ngon. Mày đã không thất bại như mày nghĩ đâu."

P1- Chương 6

Hai tháng trôi qua từ ngày Thiên Ân trở về từ Hạ Lào. Hắn bình an trở lại với công việc của một tên tài xế. Sáng hôm đó. Lương Thành cho người gọi Thiên Ân đến gặp ở ngôi biệt thự riêng ở đường Duy Tân. Đi qua 6 phòng, từ phòng khách đến phòng ăn, rồi lên lầu, mới tới phòng ngủ của Lương Thành. Chiếc giường thật to lớn làm cả con người của Lương Thành trở nên nhỏ bé, ốm yếu. Lương Thành nằm trên giường, cố gắng lắm mới ngồi gượng dậy. Gương mặt ông ta giờ sao teo tóp, chân tay run rẩy. Thiên Ân ngạc nhiên khủng khiếp, không thể tưởng tượng sự khác biệt của con người trong vòng hai tháng.

Lương Thành ra dấu cho Thiên Ân ngồi xuống cạnh giường, dưới chân mình. Trong chậm chạp, Lương Thành cất tiếng. Giọng nói cũng mệt mỏi, không chút gì oai hùng như hai tháng trước.

"Thiên Ân, mày đã có hơn hai tháng để suy nghĩ lại về tham vọng của mày. Mày vẫn giữ ý định là sẽ trở thành một tên mại bản giàu có?"

"Thưa chú, vâng."

Ông già gật gù. "Được rồi, định mệnh đã sắp sẵn. Tao muốn bỏ ra ít thì giờ để làm việc, bàn luận thêm với mày, nhưng như mày thấy, ông Trời có ý muốn khác. Tao

vẫn nghĩ tao là một tên mua bán đại tài, nhưng tao vẫn không mua hay bán gì nổi với ông Thần Chết đang châu chực ngoài cửa. Hắn vẫn không chịu giá..."

Cơn ho rũ rượi làm Lương Thành ngưng lại. Ông loay hoay tìm ống thuốc xịt, rồi lọ dầu. Thiên Ân cuống quýt phụ giúp. Sau cơn ho dài, Lương Thành nhắm nghiền mắt im lặng một lúc lâu, rồi tiếp tục trong khó khăn, "Tao và mày không còn nhiều thì giờ. Hãy bắt đầu. Mày giúp tao đẩy cái tủ này qua một bên, ở trong là một cánh cửa nhỏ đi xuống dưới hầm căn phòng này. Mày đi xuống dưới, ngay bên tay trái, có một cái rương sắt cũ kỹ, mày khiêng lên đây."

Thiên Ân vâng lời, sau 10 phút, hắn khệ nệ bưng lên chiếc rương thật cũ. Lương Thành chỉ hắn xâu chìa khóa dưới bình hoa thủy tiên. Rồi hắn loay hoay mãi mới mở được chiếc rương. Bên trong là những cuốn tập bằng da, viết bằng chữ Hán. Hắn lấy ra, ngần ngừ đưa cho Lương Thành, mắt nhìn không hiểu.

Ông già chậm rãi kể. "Bốn mươi bảy năm về trước, tình cờ tao cứu tử được một ông lái buôn người Tàu ở Cao Bằng. Ông bị hai thằng đệ tử mưu hại, cướp hết của cải hàng hóa, rồi tính giết chủ để phi tang. Lúc đó, tao chỉ là thằng đốn củi, lao động tốt ngày ngày kiếm vài đồng xu đủ cơm cháo cho ông bà già. Ông tặng cho cha mẹ tao một món tiền lớn rồi nằng nặc đòi đem tao về Quảng Châu nuôi nấng như con đẻ. Từ đó, tao bắt đầu theo ông đi mua bán qua ngày.

Cho đến năm tao 30 tuổi, ông mới giao lại tao cái rương này. Trong rương, có 10 cuốn tập bằng da, mỗi cuốn ghi theo số thứ tự. Cuốn số 1 chỉ cách thức để học và xử dụng 9 cuốn còn lại. Tất cả ghi rõ 9 nguyên lý căn bản và bí quyết để trở thành một người mại bán thành công.

Ông bắt tao phải học thuộc lòng từng cuốn một, rồi lập đi lập lại lời kinh chỉ dạy, liên tiếp 30 ngày mỗi cuốn. Sau 9 tháng, 9 nguyên lý này trở thành một phần của đời tao, giúp tao suy nghĩ, hành động và phản ứng theo những bí quyết đã nhập tâm. Sau 9 tháng, những nguyên lý trở thành một thói quen từ tiềm thức.

“Một năm sau, ông giao lại cho tao cái rương, một phong thư dán kín và 50 đồng tiền vàng. Phong thư chỉ được đọc khi tao đến Hà Nội. Tao chào từ giã cả gia đình rồi trực chỉ phía Nam xuống Hà Nội. Lá thư dặn tao hãy dùng 50 đồng tiền vàng, cùng với 9 nguyên lý đã nhập tâm để bắt đầu một cuộc đời mới. Lá thư còn bắt tao phải tự hứa là sẽ đem một phần ba bất cứ số tiền nào kiếm được, trao tặng cho những người thua kém nghèo hèn. Còn cái rương và 9 tập kinh, tao phải giữ kín cho đến một ngày nào đó, một dấu hiệu siêu hình nào sẽ cho tao biết người mà tao sẽ giao lại.”

Thiên Ân lắc đầu “Con vẫn không hiểu, thưa chú.”

“Để tao giải thích. Từ Hà Nội, tao bắt đầu mua bán và áp dụng đúng 9 nguyên lý đã học. Tao thành công ngoài sự dự đoán của cả chính tao và tạo nên một tài sản khổng lồ như mày đã thấy, dầu rằng tao đã cho hết một phần ba lợi tức như đã hứa hèn. Trong khi đó, tao cố gắng tìm một dấu hiệu để giao lại chiếc rương này. Trước ngày mày về đây, tao mơ thấy một giấc mộng khá lạ kỳ. Tao có mơ, nhưng chưa bao giờ nhớ là mình đã mơ những gì; mà lần đó, tao không sao quên được, dù chỉ một chi tiết nhỏ.”

Rồi Lương Thành kể lại giấc mơ về chiếc rương, về những người Thượng, về Thiên Ân.

“Khi mày kể lại chuyện đã xảy ra cho mày ở Hạ Lào, tao thấy toàn thân lạnh buốt. Tao biết là dấu hiệu đã hiện ra, và mày là người tao sẽ giao lại chiếc rương này. Cũng lạ là khi tao biết là đã tìm được người thừa kế, sinh lực của tao tự nhiên xuống hẳn. Tao cảm thấy như đã hoàn tất được một việc vĩ đại và sẵn sàng rời khỏi thế giới này trong thanh bình.”

Giọng Lương Thành yếu hẳn. Ông nhấp một chút nước sâm, nhắm nghiền mắt để tĩnh dưỡng, rồi tiếp tục.

“Mày nghe kỹ đây vì có lẽ tao không còn sức để lập lại những lời sau đây. “Thiên Ân cúi sát đầu vào người chú nuôi, mở rộng mắt cũng như tâm trí, để thu nhận hoàn toàn. Ông già thều thào, “Tao trao lại cho mày chiếc rương này cùng 10 tập kinh quý báu. Tuy nhiên, tao có vài điều kiện cho mày. Mày phải hứa là sẽ thực thi nghiêm chỉnh. Cùng với chiếc rương, trên bàn kia, tao đã để sẵn một phong bì có đựng 200 quan tiền Pháp. Đây là số tiền nhỏ, đủ cho mày bắt đầu sự nghiệp buôn bán. Tao có thể cho mày nhiều hơn, một số tiền thực lớn, nhưng làm như vậy sẽ chỉ làm hư hỏng mày. Mày phải trở thành một người mại bản giàu có và thành công do nơi cố gắng của mày, không phải do nơi đâu khác. Đó cũng là mục tiêu của đời mày mà mày đã nói với tao hôm ở Nha Trang.

“Sáng mai, mày xuống cơ sở Phước Thành gặp thằng Bảy Trạch. Nó sẽ sắp xếp để mày có một chân làm việc ở chiếc tàu sẽ đi Pháp tuần tới. Khi tàu tới Marseille, mày hãy lên bờ, ở lại rồi tìm cách làm ăn ở Pháp. Mày phải rời khỏi đây, vì tao tin là mày sẽ thành công lớn. Cá lớn phải sống ở biển cả sông hồ, không thể ở một suối rạch ao tù. Đi ra với thế giới học cái khôn cái giỏi của thiên hạ. Từ Pháp mày sẽ có cơ hội làm ăn với Âu châu rồi Mỹ châu. Bây giờ hãy bắt đầu ở Marseille.

“Khi tới Pháp, phải kiếm chỗ ăn ở tạm. Khi ấm chỗ rồi, hãy lấy ra tờ kinh số 1. Tao đã dịch ra sẵn tiếng Việt cho mày. Mày sẽ đọc đi đọc lại, nghiền ngẫm tới lui, cho đến khi thuộc lòng từng dòng chữ. Dù thuộc lòng rồi, mày cũng phải lập đi lập lại mỗi ngày, liên tục trong 30 ngày. Chỉ khi mày thấu đáo được mọi ý nghĩa, và chỉ sau 30 ngày, mày mới bắt đầu tờ kinh số 2. Vừa học vừa ứng dụng vào công việc làm ăn mỗi ngày, mày sẽ thấy thương vụ gia tăng theo cấp số nhân. Điều kiện thứ nhất của tao là mày phải thề là mày sẽ nghiêm chỉnh thực thi hoàn toàn theo huấn lệnh của tờ kinh số 1. Mày có chịu thề không?

“Dạ, thưa chú, con xin thề.”

“Tốt. Khi mày áp dụng hết 9 nguyên lý trong 9 tờ kinh một cách đúng đắn toàn chỉnh, mày sẽ trở thành một tên mại bản giàu có và thành công hơn là mày mơ ước. Điều kiện thứ hai của tao là mày phải thề là mày sẽ luôn luôn đem một phần ba lợi tức và của cải kiếm được trao tặng lại cho những người kém may mắn hơn mày. Dù bất cứ trạng huống nào, mày sẽ không bội ước lời hứa này.

Mày có chịu thề không?”

“Dạ, thưa chú, con xin thề.”

“Và điều kiện sau cùng là mày phải giữ kín không chia sẻ với ai tờ kinh hay những nguyên lý chứa đựng trong đó. Bất cứ ai. Cho đến một ngày nào đó, một dấu hiệu siêu hình sẽ cho mày biết là sẽ phải trao lại chiếc rương cho người đó. Từ trong tim mày, mày sẽ biết, dù người đó không biết gì về cái rương. Ngoài ra, khi mày giao lại cho người thứ ba này, người này sẽ không cần phải giữ kín như tao và mày nữa. Lá

thư của cha nuôi tao có nói rõ là người thứ ba sẽ toàn quyền chia sẻ nguyên lý này với thiên hạ. Mà có chịu thề là sẽ tuân theo lời dặn này không?”

“Dạ thưa chú, con xin thề.”

Lương Thành thở dài nhẹ nhõm, như một gánh nặng ngàn cân vừa được lấy khỏi đôi vai gầy yếu. Ông cười nhẹ, run run vuốt má Thiên Ân, rồi cầm chặt tay hắn.

“Lấy chiếc rương này, cái phong bì trên kia rồi sửa soạn rời Việt Nam.. Tao sẽ không bao giờ còn gặp mày nữa, tao nghĩ vậy. Tao cầu chúc mày mọi sự may mắn và nhớ là lúc nào, tao cũng trông đợi sự thành công của mày với tất cả thương yêu. Đừng suy nghĩ thêm vụ con gái ông Thái Hưng. Sau vài năm thành công, mày sẽ vinh quang trở về sum họp, và nếu tao không còn sống, cho tao gởi lời chúc trước, tất cả hạnh phúc cho hai đứa mày.”

Giòng nước mắt tuôn tràn khắp mặt Thiên Ân. Hắn thôn thức cúi hôn đôi tay gầy của Lương Thành. “Con cảm ơn chú. Con không bao giờ quên ơn chú. Con sẽ về thăm lại chú.” Nhưng cả Thiên Ân lẫn Lương Thành đều có cảm giác đây là lần cuối cùng hai người gặp nhau. Thiên Ân khiêng chiếc rương nhỏ, từ từ ra cửa. Giọng đầy cảm xúc, hắn ngừng trước khi quay gót.

“Con còn nhớ lần trước khi con đi Hạ Lào chú có dặn con một câu: “Thất bại sẽ phải lùi bước nếu ý chí thành công của ta đủ mạnh.” “Con sẽ không bao giờ quên lời dặn đó.”

Lương Thành mỉm cười gật đầu. Ông giơ tay chào giả biệt. Lại một lần lên đường.

P1 Chương 7

Cuối cùng Thiên Ân đã đến. Nước Pháp trong mộng tưởng, qua hình ảnh của những cuốn phim đen trắng, những bài hát từ lớp sơ ấu. đã hiện thực bằng muôn màu sắc và ngàn tiếng động. Những người da trắng thuộc địa, luôn luôn xa cách, đã trở nên một đưng chạm hàng ngày, xấu lẫn tốt, sạch lẫn dơ. Cái tổ ấm vẫn bao bọc Thiên Ân bao lâu nay ở Việt Nam, dù nghèo khổ, vẫn là một che chở. Giờ đây, Thiên Ân mới hiểu được như thế nào là cô đơn, yếu thế và trần trụi. Đủ mọi hạng người, kẻ giúp đỡ ân cần, người lạnh nhạt xa cách, và trên hết phải luôn luôn đối phó với những tên lợi dụng sự ngu dốt của những kẻ đến sau. Lối buôn bán ở Marseille cũng khác xa cách thức làm ăn ở Saigon. Những cửa hàng ngăn nắp, sạch sẽ và đầy đủ, cũng như những kho hàng sỉ vĩ đại, làm Thiên Ân ngỡ ngàng lo sợ, khi nghĩ đến ngày phải bước vào môi trường.

Nhưng tất cả mọi chuyện sẽ phải gác lại để tính sau. Trước mắt là phải kiếm ra chỗ ăn ở tạm. Một tên thủy thủ bạn giới thiệu Thiên Ân với một gia đình người Tàu. Họ làm chủ một khu phố nhỏ, phía dưới là tiệm ăn Tàu, tầng trên là chỗ cho cả gia đình 6 người ăn ở. Qua một cái sân nhỏ, là nhà chứa xe. Họ biến nơi này thành một kho nhỏ chứa lương thực, phía trên họ xây một phòng nhỏ. Sau khi soi mói nhìn kỹ dáng vóc và tướng mạo của Thiên Ân, ông chủ nhà hàng Tàu bằng lòng cho hắn mượn căn phòng nhỏ. Tiền thuê chỉ có 12 quan mỗi tháng, nhưng hắn phải rửa chén bát mỗi ngày 3, 4 tiếng để bù vào tiền ăn uống. Phòng không có nhà tắm, hắn phải dùng nhà vệ sinh công cộng. Nghĩ đến mùa đông sắp đến với dòng nước lạnh mỗi khi phải tắm rửa, Thiên Ân rùng mình.

Sau khi thỏa thuận mọi điều kiện mà không dám hé môi xin xỏ một lời. Thiên Ân khuôn hành lý lên căn phòng nhỏ. Hắn cẩn thận để chiếc rương dưới chân giường rồi lấy ra những tập da có ghi những lời kinh. Hắn đưa tay sờ nhẹ lên những giòng chữ. Như bị điện giật, hắn rút tay lại, nghi ngờ vì những giòng chữ như có vẻ sinh động. Hắn đứng dậy, nhìn qua khung cửa sổ. Bên dưới, người qua lại tấp nập. Cách đó chừng 200 thước, một ngôi chợ vĩ đại với bao nhiêu là mặt hàng, làm hoa mắt người mua. Sự sợ hãi và mối nghi ngờ lại xâm chiếm đầu óc Thiên Ân. Hắn cảm thấy niềm tự tin kiêu hãnh lần lần biến mất.

Hắn nhắm nghiền mắt, nghe rõ từng chút ồn ào của đám người khác chủng tộc, gục đầu vào tường và làm bầm, “Mày điên khùng rồi Thiên Ân. Một thằng tài xé nghèo hèn mà dám mơ một ngày nào đó, mày sẽ trở thành người giàu nhất thế giới. Mày không đủ can đảm để bước vào một tiệm tạp hóa nhỏ nơi này. Ngay hôm nay, mày đã thấy rõ, lối làm ăn của người Tây Phương. Làm thế nào mày có thể sánh nổi. Liều lĩnh hay kiên nhẫn hay khéo léo, mày cứ so sánh khả năng mày với những tên mại bản lớn, nhỏ khắp Marseille, mày sẽ thấy kết quả sau cùng rồi sẽ ra sao. Chú Lương Thành ơi, có lẽ con lại sắp sửa làm chú thất vọng thêm một lần nữa.”

Vừa mệt sau một chuyến lữ hành dài, vừa buồn chán tủi thân với hoàn cảnh gần như tuyệt vọng. Thiên Ân nằm dài trên giường, hai dòng nước mắt lao đao. Rồi hắn thiếp ngủ đi một giấc thật dài.

Khi hắn tỉnh giấc, trời vừa chợt sáng. Ánh nắng đầu ngày thấp thoáng trên ngọn cây ngoài cửa sổ như ngàn hạt kim cương ca hát. Chợt một tiếng chim chim chirp làm hắn ngồi bật dậy. Từ đâu không biết, một con chim sẻ nhỏ đang đậu trên chiếc rương quý dưới chân giường. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ. Cả trăm con chim đang riu rít chào

mừng rạng đông với bài hát quen thuộc trên cây sồi. Vài con chim bay đến thành cửa sổ, nhưng thấy bóng dáng của Thiên Ân, bọn chúng sợ hãi bay mất. Chỉ có con chim nhỏ này. Nó đưa mắt nhìn Thiên Ân rất bình thản.

Thiên Ân đi xuống giường lại gần chiếc rương, đưa tay ra vẫy mời. Con chim sẻ bay vào lòng tay hắn, chíp chíp.

“Cả ngàn con chim như mây đã hoảng sợ và yên phận trên chòm cây. Chỉ có mây là can đảm bay qua cánh cửa sổ.” Con chim mỏ nhẹ trên tay Thiên Ân như hiểu ý hắn. Hắn để con chim trên chiếc bàn, còn sót lại ít vụn bánh mì và pho mát ngày hôm qua, con chim ăn trong điềm nhiên.

Một ý nghĩ chợt vút qua đầu óc Thiên Ân. Hắn chạy đến khung cửa sổ, đo ngắm kích thước của chấn song gỗ nhỏ. “Làm thế nào con chim có thể qua lọt chấn song nhỏ như thế này?”, hắn tự hỏi. Rồi hắn nhớ lại lời đã lập lại với Lương Thành trước ngày rời Saigon “Thất bại sẽ phải lùi bước nếu ý chí thành công của ta đủ mạnh.”

Hắn trở lại dưới chân giường, mở chiếc rương cũ ra. Hắn lục được tờ kinh có ghi số một, rồi chăm chú trải ra trên giường. Nỗi lo sợ từ trước bỗng nhiên biến mất. Hắn quay nhìn con chim sẻ. Nó cũng đã bay mất đi đâu, chỉ còn lại vài vụn bánh mì. Thiên Ân nhìn xuống tờ kinh, hắn bắt đầu đọc thành tiếng.. Tờ kinh số một...

Phần thứ 2 - TỜ KINH SỐ I

Ngày hôm nay, tôi bắt đầu một cuộc đời mới.

Ngày hôm nay, tôi lột bỏ lớp da sần sùi ngày cũ, đã bị quá nhiều vết sẹo của thương tích từ những thất bại và nghèo hèn. Ngày hôm nay, tôi hồi sinh trong một vườn cây trái sung mãn với những hoa quả cho tất cả mọi người.

Ngày hôm nay, tôi sẽ hái lấy những quả nho ngon ngọt của sự khôn ngoan, từ những cành cao nhất. Đây là những thành quả mà bao cao nhân đã lo trồng trọt từ nhiều thế hệ tiếp nối.

Ngày hôm nay, tôi sẽ hưởng thụ toàn vẹn cái thơm ngon của những chùm nho này. Rồi với tất cả cẩn trọng, tôi sẽ để những hạt giống nảy mầm tự đáy tâm hồn và một đời mới sẽ đâm chồi nảy mộng.

Sự nghiệp mà tôi đã lựa chọn chứa đầy những cơ hội, nhưng cũng sẽ đầy những thất vọng, và thất bại. Thân xác của những kẻ đã thua cuộc, đầy như một Kim Tự Tháp thật cao, đã tạo thành một bóng tối luôn luôn đe dọa.

Nhưng tôi sẽ không là một kẻ thua cuộc trong đám người đó, vì trong tay tôi, đã có một đồ bản rõ ràng. Nó sẽ giúp tay lái của thuyền tôi vượt qua những sóng nước hiểm nghèo và sẽ đưa tôi tới một bến bờ mà mới chỉ ngày hôm qua tôi vẫn chưa dám mơ ước.

Tôi sẽ không bao giờ mặc cả thêm nữa với sự thất bại. Thiên nhiên không bao giờ muốn đẩy dọa thân xác tôi, thiên nhiên cũng không có ý định gây cho đời sống tôi những thất vọng. Trong quá khứ, tôi đã chấp nhận đau đớn như chấp nhận thất bại. Kể từ nay, tôi sẽ loại bỏ chúng như loại bỏ những bóng tối đã vây quanh. Tôi sẽ đón nhận những sự khôn ngoan của những cao nhân, của những điều kinh dậy bảo, như đón

nhận tia nắng mặt trời rực rỡ của thịnh vượng, quyền lực và hạnh phúc, để đưa tôi đến một giấc mộng thiên đường tôi hằng mơ ước.

Thời gian sẽ lần lượt đẩy đổ tất cả khôn ngoan cho kẻ nào bất tử; nhưng tôi không có cái may mắn để sống ngàn đời. Nhưng, ở một bình diện khác, trong cái thời gian hạn hẹp của đời sống, tôi phải tinh thông nghệ thuật của kiên nhẫn, vì thiên nhiên không bao giờ vội vã. Để tạo một củ nhân sâm, cái gốc rễ của cây phải sống cả trăm năm. Trong khi đó, cây hành hương chỉ cần chín tuần. Tôi đã sống cuộc đời của một cây hành. Nó làm tôi bất mãn. Bây giờ tôi phải sống đời của củ nhân sâm, và thời gian, sẽ tạo tôi thành một người giàu nhất thế giới.

Nhưng tôi phải bắt đầu như thế nào?. Tôi không có kiến thức cũng như kinh nghiệm để đạt mục tiêu, và trong quá khứ, tôi đã quờ quạng trong ngu dốt và đã vấp ngã trong những tủi thân liên tục. Câu trả lời rất giản dị. Tôi bắt đầu hành trình với hành lý thật nhẹ, không vướng bận với những kiến thức không cần thiết, và không bị trì trệ với những kinh nghiệm thừa thãi. Thiên nhiên đã cung cấp cho tôi một bản năng và khối óc đầy đủ hơn tất cả mọi loài sinh vật ; và kinh nghiệm được đánh giá quá cao bởi bởi những niên lão không thành công gì trong đời họ.

Trong thực tế, sự dạy dỗ của kinh nghiệm thường được trả giá bằng những năm dài của đấu tranh, nên đến khi bài học thu nhập được, thì giá trị khi sử dụng cũng bị rút ngắn; và cuối cùng, kinh nghiệm chỉ là một ích lợi thừa thãi trên những nắm mồ của kẻ vừa học. Thêm vào đó, kinh nghiệm giống như thời trang; một hành động đem đến thành công ngày hôm nay sẽ không còn hữu hiệu hay vô dụng trong bối cảnh ngày mai.

Chỉ có những nguyên lý là tồn tại, và ngày hôm nay, tôi đã nắm được những nguyên lý chứa đựng trong những tờ kinh này. Thực ra, chúng sẽ giúp tôi tránh bỏ được những sai trái thất bại hơn là tạo được sự thành công, bởi thành công chỉ nằm trong trí tưởng của từng người. Trong cả ngàn cao nhân, không có ai có định nghĩa giống nhau về chữ “thành công”, nhưng mọi người đều đồng ý về sự thất bại. Thất bại là sự thua cuộc trước khi đạt đến mục tiêu của đời sống, bất kể mục tiêu đó là gì.

Hãy nhớ điều quan trọng. Cái khác biệt duy nhất của người thất bại và kẻ thành công là sự khác biệt trong những thói quen của họ. Những thói quen tốt là chìa khóa của mọi thành công. Những thói quen xấu là cánh cửa đóng kín của thất bại. Do đó, điều luật đầu tiên tôi phải nghiêm trọng thi hành, trước mọi nguyên lý khác là: tôi sẽ tập những thói quen tốt và trở thành nô lệ của chúng.

Thuở nhỏ, tôi là một nô lệ của bản năng, lớn lên tôi là một nô lệ của thói quen. Tôi để mặc ý chí của tôi trôi nổi không ràng buộc, và qua năm tháng, tôi tích tụ những thói quen xấu, dẫn dắt tôi đi vào con đường hèn mọn gập ghềnh. Hành động của tôi bị chi phối bởi phản ứng từ những xúc cảm nhất thời như tham lam, thành kiến, sợ hãi, dèm pha, thèm muốn, say mê, rồi tất cả cấu tạo thành thói quen xấu xa. Ngày hôm nay, nếu đã là một nô lệ, tôi sẽ là nô lệ của những thói quen tốt. Những thói quen xấu của ngày cũ phải được chôn vùi thật sâu, và trên những luống cày mới, những thói quen tốt sẽ nảy mầm.

Tôi sẽ tập những thói quen tốt và trở thành nô lệ của chúng.

Tôi phải làm sao để đạt được mục đích này?.

Mỗi tờ kinh tiếp theo sau đây đều chứa đựng một nguyên lý giúp tôi xua đuổi một thói quen xấu và thay nó bằng một thói quen tốt. Định luật thiên nhiên dạy rằng chỉ có một thói quen mới, mới có thể thay thế được một thói quen cũ. Do đó, tôi phải tự kỷ và nhất quyết tạo một thói quen đầu tiên như sau:

Tôi sẽ đọc và nghiền ngẫm mỗi tờ kinh liên tục trong ba mươi ngày, như phương thức ghi sau,

Trước hết, tôi sẽ đọc tờ kinh này khi vừa thức dậy mỗi sáng. Đọc trong im lặng. Sau khi ăn trưa, tôi sẽ đọc lại một lần nữa, cũng trong im lặng. Rồi trước khi đi ngủ, mỗi đêm, tôi sẽ đọc lớn lên tất cả mọi chữ trong tờ kinh này.

Tôi sẽ đọc như vậy trong ba mươi ngày. Đọc cho đến khi việc đọc kinh ba lần mỗi ngày trở thành một thói quen. Sau ba mươi ngày này, tôi mới đọc tiếp tờ kinh số hai. Và cũng sẽ đọc nó trong ba mươi ngày.

Tôi sẽ đọc mỗi tờ kinh liên tục trong ba mươi ngày và sẽ mất ba trăm ngày trước khi đọc hết mười tờ kinh.

Cái thói quen này sẽ giúp tôi được những gì?. Mười tờ kinh này chứa đựng tất cả những nguyên lý định luật của sự thành công. Mỗi lần đọc là mỗi lần tôi ghi khắc vào tận tâm thức, từ khối óc đến con tim, từ bản năng đến giấc mơ, những giòng chữ của một thói quen mới. Tiềm thức là một vũ trụ tôi không bao giờ thấu hiểu, nhưng nó lại chứa đựng những quyền lực ảnh hưởng thật to lớn đến hành động của tôi. Do đó, tôi phải cần một thói quen liên tục ba mươi ngày, những dòng kinh này mới thấm sâu vào tiềm thức.

Tiềm thức càng hấp thụ những dòng chữ , tôi càng thấy gia tăng sinh lực mỗi ngày khi thức dậy. Sức khỏe, lòng yêu đời yêu người, sinh thú và đảm lược sẽ đẩy tôi lên đường mỗi ngày, chiến thắng mọi sợ hãi vẫn tiềm tàng trong quá khứ. Tôi sẽ hạnh phúc nhìn tia nắng mỗi ngày, tin tưởng rằng tất cả giấc mộng rồi sẽ thành sự thực, sự cao cả sẽ chiếm ngự và xua đuổi cái nghèo hèn, biến động và đau tủi.

Lần đầu, tôi sẽ phản ứng như lời kinh dạy bảo, trong tất cả mọi tình thế xuôi ngược. Những phản ứng này càng ngày càng dễ dàng, bởi vì “Trăm hay không bằng tay quen”.

Từ đó, một thói quen tốt sẽ bắt đầu mọc rễ. Khi một hành động thành thói quen, tôi sẽ thực hiện thật thiện nghệ. Càng thiện nghệ, càng thích thú, càng gia tăng hành động. Tất cả là một chuỗi phản ứng dây chuyền. Hành động đó sẽ thành thói quen, và tôi trở thành nô lệ thói quen tốt ấy.

Ngày hôm nay, tôi sẽ bắt đầu một cuộc đời mới.

Tôi bắt tôi phải giữ một lời thề là không gì ngăn trở được sự tăng trưởng của cuộc đời này. Tôi sẽ không vất bỏ đi một ngày nào, tôi sẽ đọc kinh liên tục. Tôi hiểu rằng một ngày vất bỏ là một ngày không còn tìm lại hay thay thế. Tôi sẽ không, và nhất định không gián đoạn cái thói quen đọc kinh này. Cái thời gian để đọc một tờ kinh chỉ có mười, mười lăm phút, một cái giá quá nhỏ để trả cho hạnh phúc và thành công phải đến.

Tôi sẽ đọc và nghiền ngẫm từng ý nghĩa của mỗi dòng kinh. Dù dòng chữ có đơn giản, tôi sẽ đọc tất cả nghiêm trọng của mọi tâm trí. Cả ngàn trái nho mới cất được một ly rượu nhỏ. Cả ngàn vỏ nho và xác nho phải được gạn lọc để có được một chút

ruợu. Cà ngàn cái khôn ngoan của cao nhân nhiều thế hệ đã được gạn lọc để có một tờ kinh. Tôi sẽ đọc như tôi đã kính cẩn uống một ly rượu nho. Không một giọt nào sẽ đổ ra. Cái mầm của thành công đã được tôi uống trọn vẹn và đang nằm trong tiềm thức.

Ngày hôm nay, lớp da cũ của tôi đã trở thành cát bụi. Tôi ngẩng mặt cao, bước đi những bước mạnh của kẻ chiến thắng. Dù không ai biết, ngày hôm nay tôi đã trở thành một con người mới, với một cuộc đời mới.

TỜ KINH SỐ 2

Tôi xin đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim. Bởi vì yêu thương là bí quyết cao lớn nhất cho mọi thành công trong doanh nghiệp.

Sức mạnh của bắp thịt có thể cắt xuyên áo giáp và hủy diệt sự sống; nhưng chỉ có yêu thương mới đủ mạnh để mở rộng tim người. Cho đến khi tôi thấu đáo được nghệ thuật của yêu thương, tôi chỉ là một tên lái buôn nhỏ nhoi trên chợ nghèo tỉnh lẻ. Tôi sẽ dùng yêu thương là vũ khí chính yếu và không ai giao tiếp với tôi có thể đương đầu với sức mạnh của yêu thương.

Họ có thể phản pháo lý luận của tôi; họ có thể nghi ngờ lời nói của tôi; họ có thể chê bai vóc dáng bên ngoài của tôi, họ có thể chối bỏ thái độ lịch lãm của tôi; và họ có thể bới móc chế diễu đề nghị thương lượng của tôi; nhưng với yêu thương; tôi sẽ làm mềm yếu tất cả mọi con tim, như tia nắng mặt trời sẽ chảy tan những tảng đá mùa đông lạnh lẽo nhất.

Tôi xin đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim.

Nhưng tôi phải bắt đầu như thế nào? Kể từ nay, tôi sẽ nhìn vạn vật bằng cặp mắt của yêu thương và tôi sẽ hồi sinh trong cái nhìn mới này. Tôi yêu tia nắng đã sưởi ấm da thịt tôi, như tôi yêu giọt mưa đã gột rửa sạch sẽ tâm hồn tôi.

Tôi yêu ánh sáng đã rọi đường cho tôi đi, như tôi yêu cái bóng tối đã giúp tôi nhìn thấy cả trời trăng sao. Tôi yêu nỗi vui mừng đã giúp mở rộng trái tim tôi, như tôi yêu cơn buồn bã đã giúp mở rộng tâm hồn tôi. Tôi đón nhận những phần thưởng vì tôi xứng đáng, nhưng tôi cũng sẽ chào mừng những trở ngại vì chúng giúp tôi tăng trưởng.

Tôi xin đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim.

Và tôi sẽ nói gì đây? Tôi sẽ khen tặng kẻ thù và họ sẽ trở thành bằng hữu; tôi sẽ cổ vũ bằng hữu và họ sẽ trở thành anh em. Tôi sẽ luôn luôn tìm đủ lý do để ca tụng, tôi sẽ không bao giờ bới móc tìm lỗi để bàn tán thị phi. Tôi sẽ ngậm miệng khi thấy muốn phê bình; tôi sẽ hét vang khắp trời khi tôi muốn ca ngợi.

Tôi thấy tất cả chim chóc, biển cả, gió mát và thiên nhiên đều chỉ biết âm nhạc của ca tụng. Tôi sẽ ca hát cùng điệu với tất cả anh em bằng hữu. Kể từ hôm nay, tôi sẽ nhớ bí quyết này và tôi sẽ thay đổi toàn diện đời sống tôi.

Tôi xin đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim.

Và tôi sẽ xử sự thế nào đây? Tôi sẽ yêu tất cả những tư thái của mọi người vì ai cũng đều có những cá tính rất đáng ngưỡng mộ, dù đôi khi bị che kín. Với tình yêu, tôi sẽ đập bỏ bức tường nghi kỵ và căm hận quanh trái tim họ, để thay thế bằng những nhịp cầu nối trái tim tôi với tâm hồn họ.

Tôi sẽ yêu những người tham vọng vì hoài bão họ thách thức tinh thần tôi. Tôi sẽ yêu những kẻ thất bại vì họ dạy tôi nhiều bài học hữu ích. Tôi sẽ yêu cái rộng lượng của người giàu sang; tôi sẽ yêu cái giản dị của người nghèo khổ. Tôi sẽ yêu cái cô đơn của người quyền thế; tôi sẽ yêu cái kiên nhẫn của người yếu kém. Tôi yêu cái niềm tin mù lòa của tuổi trẻ; tôi yêu cái kinh nghiệm khôn ngoan của tuổi già. Tôi yêu cái buồn rầu trong cặp mắt mỹ nhân; tôi yêu cái ngang tàng trong cái nhìn của người xấu xí.

Tôi xin đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim.

Và tôi sẽ phản ứng ra sao khi giao tiếp với hành vi người khác?

Bằng yêu thương. Bởi vì nếu yêu thương là chìa khóa mở rộng những con tim nhân loại; yêu thương cũng sẽ là manh áo giáp đẩy xa những mũi tên hận thù và những gươm đao ganh ghét. Khó khăn và thất vọng sẽ đụng phải manh áo giáp mới của tôi và trở thành những hạt mưa mềm đẹp. Manh áo giáp sẽ che chở tôi trong chợ búa giang hồ và sẽ an ủi tôi trong những lúc cô đơn. Nó sẽ đẩy tôi lên khỏi những hố sâu tuyệt vọng, và sẽ an thần tôi trong những giờ phút say men chiến thắng. Càng sử dụng, nó sẽ càng dày chắc; cho đến một ngày, tôi sẽ không cần nó nữa, vì da tôi đã trở thành một phần của manh áo giáp đó. Và tôi sẽ bước đi nhẹ nhàng trong mọi tình thế, xấu hay tốt; và tôi sẽ hãnh diện chấp nhận chỗ đứng trên đỉnh cao của kim tự tháp loài người.

Tôi xin đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim.

Và tôi sẽ xử trí ra sao khi bị đe dọa bởi tha nhân?

Bằng yêu thương. Trong im lặng, tôi sẽ thì thầm cho tôi nghe câu nói yêu thương. Dù im lặng, nhưng lời yêu thương sẽ sáng rõ trong mắt tôi, run run trên môi cười tôi; dịu dàng trong cánh tay tôi. Và tim họ sẽ mở rộng. Vì ai sẽ phủ nhận lời mời tự đáy tim tôi, ai sẽ đóng cửa trước đề nghị mang từ sự thành kính của con tim?

Tôi xin đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim. Nhưng trên hết, tôi sẽ yêu tôi. Vì yêu tôi, nên tôi sẽ xem xét chọn lựa cẩn trọng tất cả mọi vật đang xâm nhập vào thân thể tôi, tâm hồn tôi, trái tim tôi. Tôi sẽ không chịu đựng quá mức cái đòi hỏi của thân xác tôi, vì tôi yêu cái thân thể này khi nó thật trong sạch và điều độ. Tôi sẽ không bao giờ để trí óc tôi hấp thụ những xấu xa, những điều ác và những bi quan, vì nó phải luôn luôn được bay cao trong tư tưởng khôn ngoan của các bậc cao nhân. Tôi cũng không bao giờ để tâm hồn tôi trở thành tự mãn và lười biếng; tôi sẽ nuôi nấng nó hàng ngày với lời khấn nguyện và giờ tâm thiền. Và tôi sẽ không bao giờ để con tim tôi trở thành nhỏ nhoi và cay đắng; tôi sẽ chia sẻ nó với tha nhân, sẽ nhìn nó tăng trưởng và tươi ảm thể gian này.

Tôi xin đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim.

Từ nay tôi xin được yêu mọi người không điều kiện. Từ giờ phút này, mọi hận thù đã chảy khỏi giòng máu trong châu thân tôi; tôi không còn thì giờ để căm ghét, chỉ còn thì giờ cho yêu thương. Từ giờ phút này, tôi sẽ bước đi những bước đầu tiên của một con người thực sự giữa muôn người. Với yêu thương, mọi nghiệp vụ của tôi cũng sẽ biến dạng và chúng sẽ đem đến cho tôi những phần thưởng triệu lần mơ ước. Dù tôi có đầy đủ mọi kiến thức và kinh nghiệm hơn người, tôi sẽ thất bại nếu tôi không có yêu thương. Với yêu thương, dù yếu kém về mọi phương diện, tôi cũng sẽ thành công.

Vì vậy, cho tôi đón chào ngày hôm nay bằng yêu thương từ tận đáy tim. Vì tôi phải thành công.

TỜ KINH SỐ 3

Ở Tây Ban Nha, người ta thường thử đờm lược của mỗi con bò rừng bằng cách để nó tấn công vào những người đấu bò. Mỗi lần tấn công, con bò bị phóng một mũi gươm nhọn bén. Giá trị và đờm lược của con bò được định lượng bằng số lần con bò cố gắng tiếp tục tấn công dù bị đau đớn vì những mũi gươm. Tôi hiểu rằng mỗi ngày tôi đều bị thử thách trong đời sống giống như con bò bị định giá. Và nếu tôi tiếp tục tấn công, tiếp tục cố gắng, tiếp tục đi tới, tôi sẽ thành công.

Tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu cho đến khi thành công.

Tôi không sinh ra trên đời này để là một thất bại; trong giòng máu tôi không có sự thua cuộc. Tôi không phải là một con trù ợt người chẵn thúc dục. Tôi là một con sư tử và tôi từ chối không nói, không đi, không ngủ với đám trù. Tôi sẽ từ chối không nghe những người hay than khóc và chê trách, vì họ là một loại vi trùng dễ lây. Hãy để họ sống với đám trù. Lò sát sinh của thất bại không phải là định mệnh của đời tôi.

Tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu cho đến khi thành công.

Phần thưởng của đời sống thường đợi ta ở cuối chặng hành trình, không ở những nơi gần chỗ khởi hành; và tôi không biết là phải mất bao nhiêu bước nữa mới đến nơi định đến. Do đó, tôi có thể vẫn bị thất bại ở bước thứ mười ngàn, nhưng thành công chỉ đợi ở khúc quanh sắp tới. Tôi sẽ không bao giờ biết là tôi có đến gần thành công ra sao, nếu tôi không tiếp tục bước đến chỗ quẹo.

Tôi sẽ luôn luôn bước thêm một bước nữa. Nếu chưa đến đâu, tôi lại bước một bước mới, rồi một bước nữa. Trong thực tế, bước một bước mỗi một lần không có gì khó khăn lắm.

Tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu cho đến khi thành công.

Từ hôm nay, mỗi một cố gắng trong ngày của tôi là một vết chém của gươm tôi trên thân cây cỏ thụ. Vết chém đầu sẽ không suy chuyển một

chút gì, và vết chém thứ hai, thứ ba cũng vậy. Mỗi một vết chém coi rất tầm thường, như không ảnh hưởng gì đến cây cỏ thụ. Nhưng lần lượt, rồi lần lượt, ngày qua ngày, cây cỏ thụ sẽ gục ngã. Mỗi cố gắng trong ngày của tôi cũng vậy.

Tôi sẽ giống như những giọt mưa gột mòn những tảng đất đá của núi cao; như những đàn kiến ăn trọn cả xác lớn của con cạp; như những tên nô lệ xây kim tự tháp. Tôi sẽ xây cái lâu đài của tôi bằng từng viên gạch mỗi một lần đắp, bởi vì tôi biết rằng những cố gắng nhỏ nhoi, cứ liên tục ngày nối ngày, sẽ hoàn tất bất cứ mục tiêu nào.

Tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu cho đến khi thành công.

Tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc và sẽ gạt bỏ khỏi tự điển đời tôi những danh từ và ngôn ngữ như chịu thua, không thể, không làm được, bất thành, thất bại, quá trễ, rút lui, vô vọng; vì đây là chữ nghĩa của bọn ngu khùng. Tôi sẽ tránh những tình thế thua nản làm mòn ý chí, nhưng lỡ nếu tâm trạng chán chường có xâm nhập vào trí óc của tôi, tôi sẽ chiến đấu và tiêu diệt nó. Tôi sẽ nhẫn nại và tôi sẽ chịu đựng. Tôi sẽ không để tâm đến những trở ngại dưới chân, vì mắt tôi lúc nào cũng nhìn về mục tiêu và cả

trời trăng sao trên đầu. Tôi hiểu rằng khi cát khô của sa mạc không còn, cỏ xanh sẽ mọc đầy trên đất tốt.

Tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu cho đến khi thành công.

Tôi luôn luôn ghi nhớ định luật về xác suất, về tỷ lệ trung bình. Tôi sẽ theo đuổi công việc vì biết rằng mỗi lần thất bại là mỗi lần tôi có cơ may nhiều hơn để đến với thành công, trong lần cố gắng tới. Mỗi một tiếng chổi từ sẽ đem tôi đến gần hơn một tiếng ưng thuận. Mỗi một nhúu mày chỉ sửa soạn cho tôi một nụ cười sẽ đến. Mỗi một bất hạnh sẽ chứa đựng trong đó một mầm mống của hạnh phúc ngày mai. Phải có đêm dài mới thấy ngày đẹp. Tôi sẽ thất bại nhiều lần nhưng chỉ cần thành công một lần.

Tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu cho đến khi thành công.

Tôi sẽ cố gắng, cố gắng và tiếp tục cố gắng. Mỗi trở ngại chỉ là một chậm trễ trong cuộc hành trình và một thử thách cho công trình to lớn. Tôi sẽ theo đuổi và tôi sẽ luyện mọi kỹ thuật như tên thủy thủ rành nghề, hẳn sẽ luôn luôn học cách lái tàu ra khỏi những cơn bão lớn nhỏ. Tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu cho đến khi thành công.

Từ nay, tôi sẽ học và sử dụng một bí quyết nữa của các bậc cao nhân. Vào cuối ngày, dù ngày đó là một thành công hay thất vọng, tôi sẽ cố gắng thêm một lần nữa. Bằng một cố gắng mới. Khi thân thể tôi đã mệt mỏi, tôi sẽ chống cự mọi cám dỗ nghỉ ngơi. Tôi sẽ cố gắng thêm một lần nữa và nếu không thành công, tôi lại cố gắng trở lại. Bất cứ trong công việc gì, tôi sẽ không để một ngày chấm dứt bằng một thất vọng. Với phương thức này, tôi đã gieo mầm cho sự thành công ngày mai. Những ai ngưng việc vào một thời điểm nhất định, sẽ không thể nào sánh kịp với cố gắng của tôi. Khi mọi

người ngưng tranh đấu, cuộc chiến của tôi chỉ mới bắt đầu. Mùa gặt của tôi sẽ luôn luôn sung mãn.

Tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu cho đến khi thành công.

Và tôi sẽ không để các thành công ngày hôm qua ru ngủ tôi trong thái độ lười biếng, bởi vì đây là công thức của hiểm họa. Tôi sẽ quên những gì đã xảy ra cho một ngày đã qua, dù nó tốt hay xấu, và đón chào tia nắng mới với niềm tin rằng hôm nay sẽ là một ngày tốt đẹp nhất đời tôi.

Tôi còn thở được, tôi còn kiên trì theo đuổi mục tiêu. Bởi vì ngày hôm nay, tôi đã thấu hiểu được một định luật ngàn năm của thành công là nếu tôi kiên trì cho đến cùng, tôi sẽ chiến thắng.

Tôi sẽ kiên trì.

Tôi sẽ chiến thắng.

TỜ KINH SỐ 4

Tôi là một sáng tạo nhiệm mầu của thiên nhiên. Từ thuở hoang sơ của kiếp người, chưa có một sinh vật nào giống tôi, có cái trí óc tôi, trái tim tôi, cặp mắt tôi, bàn tay tôi, mái tóc tôi và môi cười tôi. Từ trước đến nay, chưa hề có, ngày hôm nay không hề có và ngày mai cũng không. Không ai có thể đi, có thể nói, có thể nghĩ y như tôi. Tất cả nhân loại là anh em của tôi nhưng tôi vẫn là một khác biệt với tất cả. Tôi là một sáng tạo độc nhất.

Tôi là một sáng tạo nhiệm mầu của thiên nhiên.

Mặc dù tôi thuộc loài động vật, nhưng những thèm muốn tâm thường của các loài thú không thỏa mãn tôi. Trong tôi là một ngọn lửa nung đốt từ nhiều thế hệ; và sức nóng của lửa là một nhắc nhở thường xuyên cho tinh thần tôi, đòi hỏi tôi phải cải thiện mỗi ngày. Tôi sẽ giữ hoài ngọn lửa bất mãn này, để tiến bộ hơn, và sẽ tuyên ngôn cái đặc thù của con người tôi cho khắp thiên hạ.

Không ai vẽ như tôi, không ai có nét chữ như tôi, không ai sinh được con tôi, và trên hết, không ai có khả năng giống tôi trong công việc. Từ nay trở đi, tôi sẽ nhấn mạnh cái đặc thù này và truyền bá nó rộng rãi trong những giao thiệp.

Tôi là một sáng tạo nhiệm mầu của thiên nhiên.

Tôi sẽ không bao giờ cố gắng để bắt chước người khác. Tôi sẽ phô bày cái khác biệt, cái đặc thù của tôi trên thị trường. Tôi sẽ rao bán cái đặc thù này. Tôi sẽ chiếu rọi cái đặc thù và dấu kín cái tương đồng. Trong những sản phẩm dịch vụ tôi sản xuất tôi sẽ áp dụng nguyên tắc này. Tôi hãnh diện với cái đặc thù đó.

Tôi là một sáng tạo nhiệm mầu của thiên nhiên.

Tôi là một viên ngọc hiếm có. Cái gì hiếm có đều trở thành vô giá. Tôi là sản phẩm của ngàn năm tiến hóa, do đó, trí óc tôi, thân thể tôi đều hoàn thiện hoàn mỹ hơn những bậc vua chúa, cao nhân từ đời kiếp trước.

Nhưng khả năng tôi, trí óc tôi, trái tim tôi và thân thể tôi sẽ mục rữa, hư hoại và tan biến nếu tôi không sử dụng chúng mỗi ngày.

Tiềm năng tôi gần như vô hạn định. Vậy mà tôi đã chỉ sử dụng một phần rất nhỏ khối óc tôi, bắp thịt tôi.

Hôm nay, tôi sẽ bắt đầu gia tăng sự sử dụng này.

Tôi sẽ không còn thỏa mãn với những thành quả của ngày hôm qua; tôi sẽ không để những lời khen vô nghĩa gây tự mãn với những công việc nhỏ nhoi không đáng kể.

Tôi hiểu rằng tôi sẽ gặt hái thành quả gấp trăm lần những mùa gặt cũ. Việc tôi sinh ra đời đã là một phép màu; vì vậy tôi sẽ tiếp tục tạo nên những phép màu khác để xứng đáng với sự sáng tạo nhiệm màu này.

Tôi là một sáng tạo nhiệm màu của thiên nhiên.

Tôi sinh ra không do một tình cờ hay tai nạn. Tôi được đặt để trong đời này vì tôi có một nhiệm vụ. Nhiệm vụ đó là tăng trưởng thành một ngọn núi cao, không phải để thu gọn lại thành một hạt cát. Kể từ nay, tôi sẽ tận dụng mọi cố gắng để trở thành một ngọn núi cao nhất, và tôi sẽ áp dụng mọi tiềm năng trong tôi mỗi ngày mỗi giờ phút.

Tôi sẽ thu thập nhiều hơn mọi kiến thức về tha nhân, về cá nhân tôi, về sản phẩm dịch vụ tôi sản xuất hay cấu tạo, và tôi sẽ thấy thành quả nhảy vọt theo cấp số nhân.

Tôi sẽ tôi luyện, sẽ cải thiện, sẽ hoàn tất mọi hành động, mọi lời nói, bởi vì đây là nền móng của sự nghiệp tôi. Tôi không bao giờ quên là rất nhiều người đã đạt được những công nghiệp vĩ đại chỉ nhờ một lời nói đúng lúc đúng chỗ, một việc làm đúng nghĩa đúng thời. Do đó, tôi sẽ tiếp tục từng diễn thuyết. Chúng phải như mật ngọt đối với đàn ong ngoài kia.

Tôi là một sáng tạo nhiệm màu của thiên nhiên.

Tôi sẽ tập trung mọi năng lực vào các thử thách đang có trước mặt và khi hành xử sẽ quên hết các quấy rầy khác. Công việc nhà tôi sẽ để lại ở nhà. Khi tôi đến sở làm, tôi sẽ quên gia đình để khỏi bị chia trí. Dĩ nhiên, công việc sở tôi sẽ để lại ở sở. Khi về nhà, tôi sẽ quên việc làm và sự nghiệp để tình yêu gia đình không bị chia sẻ. Gia đình và sự nghiệp phải được phân chia tuyệt đối, dù rằng đời tôi gắn liền với cả hai. Xáo trộn hai nhu cầu này sẽ gây hại lớn cho cả hai thế giới.

Tôi là một sáng tạo nhiệm màu của thiên nhiên.

Tôi có cặp mắt để nhìn và khối óc để nghĩ. Bây giờ tôi lại được biết thêm một bí mật của đời sống là tất cả trở ngại, khó khăn đều là những cơ hội trá hình. Và không ai lừa được tôi bằng vóc dáng bên ngoài. Mắt tôi sẽ nhìn xuyên thấu những áo quần đẹp để thấy rõ con người thực tôi phải giao thiệp.

Tôi là một sáng tạo nhiệm màu của thiên nhiên.

Không một thú vật nào, cây cỏ nào, ngọn gió nào, hạt mưa nào, tảng đá nào, sông hồ nào có một khởi thủy như tôi. Tôi đã được kết tạo bằng tình yêu và nuôi sống bằng một mục đích thần thánh. Trong quá khứ, tôi không hiểu điều này. Nhưng kể từ nay, tôi sẽ hướng dẫn và hành xử con người tôi trên căn bản đó.

Tôi là một sáng tạo nhiệm màu của thiên nhiên.

Và thiên nhiên không bao giờ thất bại. Cả trăm ngàn năm nay, bao giờ thiên nhiên cũng là kẻ chiến thắng sau cùng. Tôi là thiên nhiên, sau cùng, tôi sẽ thắng.

Tôi sẽ thắng, sẽ trở thành một cao nhân, bởi vì cái đặc thù của tôi.

Tôi là một phép màu lớn nhất của thiên nhiên.

TỜ KINH SỐ 5

Và tôi sẽ phải làm những gì đây trong cái thời giờ quý báu còn lại của quãng đời này? Trước hết, tôi sẽ đậy kín chai nước của đời tôi, không để một giọt nước sông nào có thể đổ ra trên cát. Tôi sẽ không hoang phí một giây phút nào than khóc cho những bất hạnh của ngày hôm qua, bởi vì tôi không dại gì vắt thêm những trái táo tốt vào đồng táo đã hư nữa.

Nước có thể chảy ngược trong dòng suối thời gian không?. Mặt trời có mọc ở Phương Tây và lặn ở Phương đông không?. Tôi có thể khơi lại những lỗi lầm ngày hôm qua để sửa đổi không? Tôi có thể làm vết thương của ngày hôm qua biến mất bằng suy tưởng không? Tôi có thể lấy lại lời nói độc ác, hành vi xấu xa, thủ đoạn gian manh của ngày hôm qua được không? Hoàn toàn là không. Vậy thì hãy để những gì đã xảy ra nằm yên dưới mộ và tôi sẽ không bao giờ nghĩ về chúng nữa.

Hôm nay tôi sẽ sống như đây là ngày cuối cùng của đời tôi.

Ngày hôm nay là tất cả những gì tôi đang có và những giờ phút này là tất cả một thiên thu thực sự trước mắt tôi. Tôi xin chào đón bình minh hôm nay bằng nỗi vui ướn mi của người tử tội vừa được ân xá. Tôi sẽ giơ cao cánh tay đón mừng và cảm tạ món quà vô giá có tên là "ngày hôm nay". Trong tận đáy tim, tôi thành kính tạ ơn sự sống khi nghĩ đến những người còn sống ngày hôm qua, hôm nay đã nằm yên dưới mộ. Tôi là kẻ may mắn, và những giờ phút này là một phần thưởng đặc biệt, dù tôi không xứng đáng. Tại sao tôi được hưởng những lạc thú này, khi mà kẻ đạo đức khôn ngoan hơn tôi đã nằm xuống? Có thể là họ đã hoàn thành xong nhiệm vụ của đời họ,

trong khi tôi vẫn chưa xong? Vậy thì đây là một cơ hội cuối cùng để tôi trở thành một con người đúng như tiềm năng đã có. Nếu thiên nhiên có dành cho tôi một nhiệm vụ, thì đây là một ngày để tôi bắt tay vào việc

Hôm nay tôi sẽ sống như đây là ngày cuối cùng của tôi.

Tôi chỉ có một đời, và đời sống chỉ là một định lượng của thời gian. Khi tôi hoang phí thời gian, tôi cũng đã hủy tiêu đời sống. Nếu tôi hoang phí ngày hôm nay, tôi sẽ hủy thiêu trang cuối cùng của trang sách đời tôi. Vì vậy tôi sẽ nâng niu, trù mến mỗi một giây phút vì thời gian không bao giờ trở lại. Thời gian không như tiền bạc, bỏ vào trương mục ngày hôm nay để lấy ra ngày mai. Thời gian là gió thoảng, không ai có thể cầm giữ. Tôi sẽ ôm chặt từng giây của ngày hôm nay bằng cái ôm trang trọng của tình yêu giành cho một vật vô giá. Một nhà tỷ phú có thể mua thêm được giây phút nào không trước khi nhắm mắt ? Vậy thì tôi làm sao định giá được thời gian? Hôm nay tôi sẽ sống như đây là ngày cuối cùng của tôi. Tôi sẽ tránh né hoặc tiêu diệt những kẻ thù của thời gian. Tôi sẽ giết những do dự bằng hành động; tôi sẽ giết những nghi ngờ bằng niềm tin; tôi sẽ cười vang trên ghẹo trước những sợ hãi. Tôi sẽ không nghe những thị phi nhỏ nhoi; tôi sẽ không bàn luận những câu chuyện vô bổ; tôi sẽ không tụ họp với những kẻ vô công rồi nghề. Tôi hiểu rằng khi ăn không ngồi rồi, tôi đã cướp những thức ăn, những áo quần, những tiện dụng của tha nhân. Tôi không thể là một tên trộm. Tôi là một con người với đúng nghĩa của con người. Và hôm nay là ngày cuối cùng để tôi bày tỏ cái vĩ đại của con người tôi. Hôm nay tôi sẽ sống như đây là ngày cuối cùng của tôi. Tôi sẽ hoàn tất mọi nhiệm vụ phải làm của ngày hôm nay. Hôm nay, tôi sẽ chơi đùa với con cái tôi, vì ngày mai chúng sẽ đi xa và tôi sẽ không còn chúng.

Hôm nay tôi sẽ hôn nồng nàn người tôi yêu say đắm, vì ngày mai, tất cả chúng ta đều phải ra đi. Hôm nay tôi sẽ giúp đỡ bạn tôi vì hấn đang cần, vì ngày mai, hoặc hấn không cần nữa, hoặc tôi sẽ không còn nghe được những lời cầu khẩn của hấn. Hôm nay, tôi xin hiến dâng tâm hồn và thể xác này cho công việc, vì ngày mai, tôi không còn gì để cho và không còn ai để nhận.

Hôm nay tôi sẽ sống như đây là ngày cuối cùng của tôi.

Và nếu đây là ngày cuối cùng, tôi phải sáng tạo một tuyệt phẩm để đời thật vĩ đại. Hôm nay sẽ là ngày tốt đẹp nhất của đời tôi. Tôi sẽ sống say từng phút giây, nghe men rượu thấm từng thớ thịt, và cảm tạ sự say đắm này. Mỗi một phút giây, mỗi một giờ giấc là một món hàng tôi sẽ trao đổi hay mua bán với giá thật cao. Tôi sẽ làm việc hăng say như chưa bao giờ làm. Tôi sẽ không ngưng nghỉ trước khi tác phẩm hoàn tất. Tôi sẽ giao thiệp, thăm viếng, sáng tạo, mua bán... gấp chục lần ngày hôm qua. Tôi sẽ nhìn thấy hiệu năng của một phút hôm nay bằng một giờ hôm qua. Ngày cuối cùng cũng sẽ là ngày tôi thượng.

Hôm nay tôi sẽ sống như đây là ngày cuối cùng của tôi.

Và nếu sáng mai tôi còn trở dậy, tôi xin được quỳ lạy sự sống với muôn vàn cảm tạ.

TỜ KINH SỐ 6

Thủy triều dâng lên rồi thủy triều lại rút xuống. Mùa Hè đi thì mùa Đông đến. Tia nắng ấm áp không còn thì cơn gió lạnh thổi qua. Mặt trời mọc rồi lặn. trăng khuyết rồi đầy.

Những con chim vui chơi rồi bay mất. Hoa nở rồi tàn. Gieo mạ hôm nay rồi mùa gặt ngày mai. Tất cả thiên nhiên là một chu kỳ của nhiều trạng thái, cảm xúc, và tôi cũng chỉ là một phần của thiên nhiên. Như ngọn thủy triều, cảm xúc tôi sẽ dâng cao, cảm xúc tôi sẽ rút thấp.

Hôm nay tôi sẽ làm chủ mọi cảm xúc của tôi.

Ít người hiểu được cái bí mật đó của thiên nhiên, rằng mỗi ngày, tôi thức dậy với những cảm xúc khác biệt. Niềm vui ngày hôm qua đã trở thành nỗi buồn ngày hôm nay, nhưng cái buồn đó lại biến thành cái vui của ngày mai. Trong tôi là cả một bánh xe luân hồi, xoay vần từ niềm vui đến nỗi buồn, từ hoan lạc đến đớn đau, từ hạnh phúc đến thất vọng. Như một cành hoa, tươi nở hôm nay để tan rữa ngày mai. Do đó, cái nỗi buồn của ngày hôm nay đã mang trong nó cái mầm mống của niềm vui ngày mai.

Hôm nay tôi sẽ làm chủ mọi cảm xúc của tôi.

Và tôi sẽ điều khiển những cảm xúc này như thế nào để mỗi ngày thêm được hiệu quả? Tôi hiểu rằng nếu những cảm xúc của tôi sai trật, những việc làm trong ngày sẽ hư trái. Cây cỏ cũng tùy thuộc vào thời tiết để sinh trưởng, nhưng tôi phải tự tạo ra thời tiết của tôi. Trong sự giao tiếp hàng ngày, nếu tôi chỉ đem đến mưa bão, gió lạnh và bóng tối, những khách hàng, đồng nghiệp hay nhân viên của tôi cũng đáp trả lại bằng mưa gió và bóng tối. Nếu tôi đem đến cho họ niềm vui, tiếng cười, lòng hăng say và ánh nắng rực rỡ, họ sẽ phản ứng với hoan lạc ấm cúng. Cái thời tiết mà tôi đã tạo ra, sẽ mang đến cho tôi một mùa gặt sung mãn.

Hôm nay tôi sẽ làm chủ mọi cảm xúc của tôi.

Và tôi sẽ điều khiển những cảm xúc này như thế nào để mỗi ngày là một ngày hạnh phúc và nhiều thành quả?. Tôi sẽ thuộc nằm lòng cái bí quyết rất xưa cũ: "Yếu là những kẻ suy tưởng chi phối hành động, mạnh là nhưng người dùng hành động để chi phối suy tưởng". Mỗi ngày, khi thức giấc, tôi sẽ tự nhắc nhủ về kế hoạch chiến đấu sau đây của tôi, và sẽ không để cho kẻ thù là buồn bã, tủi thân và thất vọng... chiếm ngự.

Nếu tôi thấy cô đơn tôi sẽ hát ca,

Nếu tôi thấy buồn bã, tôi sẽ cười nhạo,

Nếu tôi thấy ốm mệt, tôi sẽ gia tăng hiệu năng,

Nếu tôi thấy sợ hãi, tôi sẽ lao đầu đi tới,

Nếu tôi thấy do dự, tôi sẽ nâng cao giọng nói,

Nếu tôi thấy thua kém, tôi sẽ chọn cho mình một bộ áo quần thật đẹp,

Nếu tôi thấy nghèo khổ, tôi sẽ hình dung ra những giàu sang phải đến,

Nếu tôi thấy bất lực, tôi sẽ nhớ lại những thành công đã qua,

Nếu tôi thấy vô nghĩa, tôi sẽ nhớ về những mục tiêu phải đạt,

Hôm nay tôi sẽ làm chủ mọi cảm xúc của tôi.

Và từ nay, tôi biết rằng chỉ những kẻ có khả năng kém cỏi mới dễ tự mãn. Tôi không kém cỏi, Nên tôi luôn luôn phải tranh đấu chống lại những ngoại lực chi phối và đàn áp. Những kẻ thù như thất vọng và buồn bã rất dễ nhận diện, nhưng tôi hiểu rằng

những nụ cười và những thân thiện hoan lạc cũng có thể tiêu hủy tôi. Tôi phải nâng cao cảnh giác.

Nếu tôi quá tự tin, tôi sẽ nhớ lại những lầm lỗi,

Nếu tôi quá no đủ, tôi sẽ không quên những ngày đói khổ đã qua,

Nếu tôi thấy nhàn hạ, tôi sẽ nhớ đến những địch thủ,

Khi đang say sưa với chiến thắng, tôi sẽ nhớ đến những giây phút tồi tệ trong nhục nhã,

Nếu tôi thấy quá mạnh, tôi sẽ che mặt trời,

Nếu tôi đạt đến sự giàu sang, tôi sẽ nhớ đến một đứa trẻ đói ăn,

Nếu tôi quá kiêu ngạo, tôi sẽ nhớ lại những giây phút yếu mềm,

Nếu tôi thấy khả năng mình vô địch, tôi sẽ nhìn lên những ngôi sao của vũ trụ,

Hôm nay tôi sẽ làm chủ mọi cảm xúc của tôi.

Với kiến thức mới này, tôi cũng sẽ hiểu và nhận rõ tâm trạng của những người tôi sẽ giao tiếp. Tôi sẽ rộng lượng với những cơn giận và khó chịu của tha nhân, bởi vì tôi hiểu họ chưa nắm được cái bí quyết điều khiển các xúc cảm của họ. Tôi sẽ chịu đựng những mũi tên chế nhạo hôm nay vì ngày mai họ sẽ thay đổi, và cuộc giao tiếp sẽ là một niềm vui chung

Tôi sẽ không bao giờ phán đoán tha nhân bằng thái độ bày tỏ của họ, tôi sẽ tiếp tục kiên nhẫn giao tiếp dù họ đối xử trong ganh ghét. Ngày hôm nay, họ không chịu trả

vài đồng cho một chiếc xe lộng lẫy, nhưng ngày mai họ sẽ đổi cái dinh thự của họ cho một túp lều của tôi. Kiến thức này là chìa khoá cho mọi thành công của tôi.

Hôm nay tôi sẽ làm chủ mọi cảm xúc của tôi.

Từ nay tôi sẽ nhận rõ mọi khúc mắc về thái độ của mọi tha nhân tôi sẽ giao tiếp, cũng như thái độ của riêng tôi. Tôi sẽ sẵn sàng đương đầu và điều khiển mọi thái độ, dù tốt xấu ra sao, mỗi ngày khi thức giấc. Tôi sẽ làm chủ những thái độ này bằng những hành động tích cực, và khi tôi làm chủ chúng, tôi sẽ làm chủ định mệnh đời tôi.

Hôm nay tôi sẽ làm chủ định mệnh tôi. và định mệnh tôi là trở thành một người giàu nhất thế giới. Tôi sẽ làm chủ tôi.

Tôi sẽ là một vĩ nhân.

TỜ KINH SỐ 7

Không một sinh vật nào trên trái đất có thể cười, ngoại trừ con người. Cây cối có thể chảy mủ khi bị chặt; thú vật có thể la khóc khi bị thương tích; nhưng chỉ con người mới có được phần thưởng quý báu là khả năng cười, một khả năng hoàn toàn trong sự lựa chọn của tôi. Từ hôm nay tôi sẽ tập cái thói quen cười này.

Khi tôi cười, bao tử của tôi tiêu hoá tốt hơn, khi tôi cười, gánh nặng trên đôi vai tôi nhẹ hẫng đi; khi tôi cười, liều thuốc bổ đó làm cho tôi trường thọ. Tôi đã nắm được bí quyết vĩ đại của đời sống và sức khỏe.

Tôi sẽ cười với thế gian.

Và trên hết tôi sẽ cười với tôi, vì không gì lỗi bịch hơn khi con người tự coi mình quá quan trọng. Tôi sẽ không rơi vào cạm bẫy này của trí óc. Bởi vì dù tôi là một phép lạ nhiệm màu của thiên nhiên, tôi vẫn chỉ là một hạt cát quay cuồng trong gió bão của thời gian. Làm sao tôi biết được là tôi đã từ đâu đến đây, và sẽ đi về đâu sau này? Cái lo ngại ngày hôm nay sẽ trở thành ngu ngốc khi nhìn lại từ mười năm tới. Tại sao tôi lại để những sự kiện nhỏ nhoi của ngày hôm nay quấy rầy tâm trạng?. Những gì đã xảy ra trước khi đêm xuống đều là vô nghĩa trong dòng sông của thế kỷ.

Tôi sẽ cười với thế gian.

Nhưng làm thế nào mà cười được khi tôi phải thường xuyên trực diện với những con người và hoàn cảnh trái ngang, gây cho tôi những bức tức, đau khổ và hận thù?.

Bốn chữ tôi sẽ tập luyện cho tôi nằm lòng, bốn chữ sẽ trở thành một thói quen thật mạnh mẽ, bốn chữ sẽ xuất hiện tự động khi tôi cảm thấy không cười được nữa. Bốn chữ này đã ra khỏi những trở ngại hiểm nguy và giữ đời tôi trong thăng bằng trật tự. Bốn chữ đó là: RỒI CŨNG QUA ĐI.

Tôi sẽ cười với thế gian.

Bởi vì tất cả những vật sở hữu con người thân nhất, rồi cũng qua đi. Khi trái tim tôi nặng trĩu với nỗi buồn, tôi sẽ tự an ủi tôi là rồi cũng qua đi. Khi tôi say men thành công, tôi sẽ cảnh giác tôi là việc này rồi cũng qua đi. Khi tôi nghèo đói, tôi tự nhủ hoàn cảnh này rồi cũng qua đi. Khi tôi giàu sang, tôi sẽ tự hiểu là cảnh sống này rồi cũng qua đi. Cứ nhìn lại những bậc Đế Vương đã xây những Kim Tự Tháp vĩ đại, cuối cùng rồi họ cũng qua đi, nằm yên dưới lòng mồ sâu kín. Ngay cả cái Kim Tự Tháp,

một ngày nào đó, chúng cũng sẽ qua đi, chôn vùi bởi cát bụi sa mạc. Nếu tất cả rồi cũng qua đi, tại sao tôi lại lo ngại cho ngày hôm nay?.

Tôi sẽ cười với thế gian.

Tôi sẽ vẽ ngày này bằng tiếng cười, tôi sẽ đóng khung đêm này bằng điệu nhạc. Tôi sẽ bận rộn với sự sống và không còn thì giờ để buồn than. Tôi sẽ hưởng thụ toàn vẹn cái hạnh phúc của ngày hôm nay. Cái hạnh phúc đó không phải là kim cương để đem giấu kỹ trong hộp đựng. Nó không phải là rượu ngọt để có thể chứa trong một cái chai. Nó không thể để giành lại cho ngày mai. Cái hạnh phúc đó phải được gieo trồng và gặt hái ngay trong giây phút này. Và tôi luôn luôn nhớ kỹ điều đó.

Tôi sẽ cười với thế gian.

Và với tiếng cười, mọi sự vật sẽ trở về đúng với vị trí và tầm vóc của chúng. Tôi sẽ cười nhạo những thất bại của tôi và chúng sẽ biến mất trong đám mây của những giấc mộng mới. Tôi sẽ cười ngạo những thành công của tôi và chúng sẽ tự bôi xóa cái quan trọng tự mãn tôi đã đặt để. Tôi sẽ cười với gian ác và chúng sẽ xấu hổ; tôi sẽ cười với thiện tâm và chúng sẽ sinh sôi nảy nở. Mỗi ngày là một chiến thắng khi tiếng cười của tôi hoà đồng và được đáp lại bằng tiếng cười của Tha Nhân. Làm sao tôi thành công được trong những giao dịch thương mại nếu tôi chỉ làm những khách hàng của tôi khó chịu?

Tôi sẽ cười với thế gian.

Từ nay, tôi chỉ khóc những giọt lệ vui mừng. bởi vì những buồn bã, hối tiếc và bức bối không có một giá trị nào trên thương trường. Chỉ những nụ cười mới trao đổi

được với bạc vàng và những lời nói dịu ngọt, từ tận đáy tim, mới có thể xây được lâu đài.

Tôi sẽ không bao giờ nghĩ là tôi quá quan trọng, quá khôn ngoan, quá nhiều quyền lực, mà quên đi cái thói quen cười đùa với tôi và với thế gian. Tôi sẽ luôn luôn giữ tâm hồn của một đứa trẻ thơ, bởi vì chỉ trẻ nhỏ mới biết nhìn lên phía trên. Khi tôi còn biết nhìn lên phía trên, tôi còn khả năng tăng trưởng.

Tôi sẽ cười với thế gian.

Và tôi còn biết cười, tôi sẽ không bao giờ nghèo khó. Cái tặng phẩm quý báu này là một tặng phẩm tôi phải kính cẩn giữ gìn. Tôi chỉ thực sự thành công khi tôi có hạnh phúc và có tiếng cười. Bởi vì tiếng cười cho tôi hưởng thụ trọn vẹn cái hạnh phúc. Tiếng cười là chìa khoá của hạnh phúc, như ly rượu ngọt sẽ làm đậm đà hương vị của bữa cơm.

Tôi sẽ cười,

Tôi sẽ hạnh phúc,

Tôi sẽ thành công,

Tôi sẽ là người giàu nhất thế giới.

TỜ KINH SỐ 8

Một chiếc lá tơ hèn mọn nhờ cái biến chế màu nhiệm của con sâu mà trở thành tơ lụa.

Một đồng bunn lầy nhờ cái sáng tạo kỳ diệu của con người mà trở thành một lâu đài.

Một thân cây cần cỗi nhờ cái tài năng điểm ảo của người nghệ nhân mà trở thành một tác phẩm nghệ thuật.

Một mảnh lông trều nhờ cái khả năng cắt xén của người thợ giỏi mà trở thành một bộ quần áo quý phái.

Nếu một cái lá, một đồng bunn, một miếng gỗ, một chùm lông có thể gia tăng giá trị của chúng gấp trăm lần hay cả ngàn lần, thì tại sao tôi không thể biến tạo cái hạt cát, cái nguyên tử mang tên tôi thành một giá trị vĩ đại?

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Tôi giống như một hạt thóc phải đối diện với ba hướng tương lai. Hạt thóc có thể được chứa vào kho rồi một ngày nào xay nấu thành đồ ăn cho gia súc. Hay hạt thóc có thể xay ra thành gạo ,rồi bột, rồi làm thành những chiếc bánh ngon ngọt. Hay nó có thể được uơ, nảy mầm rồi cấy thành trăm ngàn hạt giống khác, rải rác trên suốt cánh đồng thơm lừng những nhành lúa mới.

Tôi giống như hạt thóc trên với một điều khác biệt: Hạt thóc không thể lựa chọn tương lai cho nó. Nó không biết là sẽ trở thành đồ ăn cho gia súc, thành bột cho một cái bánh ngọt, hay thành giống cho ngàn cây lúa. Tôi có sự lựa chọn đó. Và tôi tự hứa tôi sẽ không để ai vất đời tôi vào cho bọn gia súc hay nghiền nát đời tôi thành bột cám. Mặc cho những tảng đá ngàn cân của thất vọng và thua lỗ đè nặng, tôi sẽ không bị vỡ tan như những hạt thóc và chịu xếp đặt bởi hành động của người khác.

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Để tăng trưởng và sinh nở, hạt thóc phải được chôn vùi dưới bóng tối sâu trong lòng đất. Những thất bại, lầm lỗi, ngu xuẩn và sự bất lực của tôi cũng là một loại bóng tối mà tôi phải chịu đựng để có thể tăng trưởng và sinh nở. Rồi một ngày, như hạt thóc sẽ vươn cao những mạ xanh và những chùm hoa gạo, dưới sự ấp ủ của nắng, của mưa, của gió; tôi cũng sẽ ấp ủ thân thể tôi, trí óc tôi để hoàn thành những mộng tưởng. Để tăng trưởng toàn vẹn, hạt thóc còn tùy thuộc vào sự nâng đỡ của thời tiết, nhưng tôi thì hoàn toàn tự do trong cái lựa chọn về thời tiết của đời tôi.

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Và tôi sẽ làm sao để đạt được ý nguyện này? Trước hết, tôi sẽ đặt cho tôi những mục tiêu phải đạt trong một ngày, trong một tuần, trong một tháng, trong một năm và cả một đời. Giống như hạt mưa phải tươi mát để hạt giống nảy mầm, tôi phải có mục tiêu định sẵn trước khi đời tôi bắt đầu tăng trưởng. Khi đặt ra những mục tiêu, tôi sẽ lấy những thành quả tốt đẹp nhất từ quá khứ làm tiêu chuẩn, rồi nhân nó lên cả trăm lần. Cái mục tiêu này sẽ trở thành tiêu chuẩn của đời tôi trong tương lai.

Tôi sẽ không quản ngại rằng mục tiêu của tôi quá cao, vì giống như người kỵ binh, tôi thà là hướng mục tiêu tôi về phía mặt trăng để bắn được một con Đại Bàng, hơn là nhắm con Đại Bàng rồi bắn phải một bụi cây.

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Tôi sẽ không sợ hãi về độ cao của mục tiêu, dù rằng tôi sẽ vấp ngã nhiều lần trước khi tới đích. Khi vấp ngã, tôi sẽ đứng dậy ngay, vì tôi hiểu rằng không một Cao

Nhân nào mà không vấp ngã nhiều lần trong đời họ. Chỉ có một con sâu mới không vấp ngã. Tôi không phải là con sâu. Tôi không phải là ngọn cỏ. Tôi không phải là một con trùn. Tôi là một con người đúng nghĩa. Có những kẻ chỉ dựng nổi một cái hang với đồng bùn của họ. Tôi sẽ xây dựng một lâu đài.

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Như mặt trời phải sưởi ấm trái đất để hạt lúa đâm chồi, những lời kinh này tôi sẽ đọc hàng ngày để sưởi ấm giấc mộng của tôi và biến chúng thành thực tại. Hôm nay, tôi sẽ vượt mức thành quả mà tôi đã đạt hôm qua. Tôi sẽ tiếp tục leo cao trên đỉnh núi của đời tôi, ngày mai sẽ cao hơn ngày hôm nay, và ngày một sẽ cao hơn ngày mai. Vượt cao hơn những thành quả của người khác không phải là điều quan trọng, vượt cao hơn thành quả của chính tôi mới là tất cả.

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Giống như ngọn gió ấm đem hạt giống của lúa đi khắp mọi cánh đồng, ngọn gió này sẽ đem tiếng nói của tôi đến cho mọi người đang lắng nghe. Tôi sẽ nói rõ mục tiêu của tôi. Khi nói ra rồi, tôi phải thực hiện nếu không tôi sẽ phải chịu những sỉ nhục chê bai. Tôi sẽ là người kiên trì của đời tôi và dù rằng thế gian có cười đùa những mục tiêu của đời tôi, họ sẽ nhìn vào những bước tiến của tôi. Cuối cùng, tôi sẽ không có lựa chọn nào khác là thực hiện mục tiêu để còn được hãnh diện.

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Tôi sẽ không phạm vào lỗi lầm là đặt để mục tiêu của tôi quá thấp.

Tôi sẽ làm những việc mà những kẻ thua cuộc không muốn làm

Tôi sẽ luôn luôn với tay đến những sự vật ngoài tầm.

Tôi sẽ không bao giờ thỏa mãn với thành quả đã đạt.

Tôi sẽ luôn luôn nâng cao mục tiêu mới, khi vừa đạt được mục tiêu cũ.

Tôi sẽ luôn luôn cố gắng để giờ kế tiếp sẽ tốt đẹp hơn giờ này.

Tôi sẽ nói rõ mục tiêu của tôi cho thế gian.

Tuy vậy, tôi sẽ không bao giờ tự kiêu và tự khen mình.

Hãy để thế gian phản ứng và tôi sẽ khôn ngoan đón nhận những lời khen với tất cả khiêm nhường.

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Một hạt thóc gia tăng gấp trăm lần thành một trăm nhánh lúa. Một trăm nhánh lúa này gia tăng gấp trăm lần sẽ thành mười ngàn nhánh lúa. Rồi thêm một trăm lần và một trăm lần nữa. Một hạt thóc sẽ nuôi sống cả thành phố đông đảo. Tôi không thể hơn được một hạt thóc chăng?

Hôm nay, tôi sẽ gia tăng giá trị của con người tôi gấp trăm lần.

Và khi tôi làm xong lời nguyện này, tôi sẽ lặp lại động tác đó. Tôi tiếp tục tăng trưởng để một ngày nào đó, tôi sẽ tự chiêm ngưỡng cái vĩ đại của hạt thóc mang tên tôi.

Tôi sẽ trở thành người giàu nhất Thế giới.

Hết tờ kinh số 8

TỜ KINH SỐ 9

Những giấc mộng của tôi sẽ là vô nghĩa, những kế hoạch của tôi sẽ là cát bụi, những mục tiêu của tôi sẽ là vô vọng. Tất cả sẽ không có một giá trị gì nếu tôi không theo đuổi chúng bằng hành động.

Và nó sẽ hành động ngay bây giờ.

Không có một bản đồ nào, dù chính xác và rõ ràng từng phân ly, có thể chuyên chở chủ nó đi xa một milimet. Không có một luật lệ nào, dù công bằng và hợp lệ, có thể giúp tránh được một tội ác. Không bao giờ có một tờ kinh nào, dù hiệu nghiệm như tờ kinh tôi đang đọc, có thể tạo cho người nghe một đồng xu nào. Hành động - Chỉ có hành động là môi nổ để đẩy tung cái bản đồ, cái luật lệ, cái tờ kinh này, những giấc mộng, những kế hoạch, những mục tiêu thành một thực tại cho đời sống. Hành động là đồ ăn, là thức uống nuôi dưỡng sự thành công sau cùng của tôi.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Nỗi do dự vẫn giữ chân tôi đã bắt nguồn từ sự lo sợ. Tôi hiểu được điều này khi nhìn tận đáy tim của những con người can đảm. Họ biết rằng chỉ có hành động mới tiêu diệt được nỗi lo sợ. Do đó, khi tôi hành xử không chút do dự, những nhịp đập loạn xạ của con tim tôi sẽ trở lại bình thường. Tôi hiểu rằng hành động sẽ biến con sư tử đang đe dọa tôi thành một con kiến hiền lành.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Từ nay, tôi sẽ nhớ bài học của con đom đóm, chúng chỉ phát ra ánh sáng khi đôi cánh của chúng đập mạnh trong động tác bay. Tôi sẽ là một con đom đóm và ánh lửa

của tôi sẽ lờ sáng dù ngay giữa ban ngày dưới ánh mặt trời. Có những người chỉ thích làm loài bướm, khoe đôi cánh đẹp, nhưng hoàn toàn phụ thuộc vào nhân nghĩa của cánh hoa. Tôi sẽ là một con đom đóm và ánh lửa của tôi sẽ soi sáng thế gian này.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Tôi sẽ không tránh né những công việc của ngày hôm nay và khát chúng lại ngày mai, bởi vì ngày mai có thể không bao giờ đến. Hãy để tôi hành động ngay bây giờ, dù hành động đó có thể chưa chắc đã đem lại hạnh phúc hay thành công. Nhưng thà là hành động rồi thất bại, hơn là bất động và mục rữa. Thực ra, khi hái một quả ngọt, hành động tôi chưa chắc đã đem đến sự thỏa mãn, nhưng không có hành động, những quả ngọt này sẽ chết rữa trên cành cây.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Tôi sẽ hành động. Tôi sẽ hành động. Tôi sẽ hành động. Tôi sẽ lặp đi lặp lại những chữ này, mỗi phút, mỗi giờ, mỗi ngày. Cho đến khi những chữ đó đã in sâu vào thói quen như hơi thở của tôi, như cái nhắm mở của mắt tôi. Tôi phải hành động. Với những chữ này, tôi sẽ ra lệnh cho khối óc tôi đương đầu với tất cả thử thách mà những kẻ thua cuộc luôn luôn tránh né.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Tôi sẽ nhắc đi nhắc lại chữ "hành động" cho đến khi xương tủy tôi phải ghi khắc.

Mỗi khi thức giấc, tôi sẽ nhắc đến chữ này và sẽ nhảy ra khỏi giường. Những kẻ thua cuộc sẽ ngủ thêm vài giờ nữa.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Khi tôi nhảy vào chốn thương trường, tôi sẽ nhắc đến chữ này và tôi sẽ sẵn sàng hầu tiếp khách hàng của tôi. Những kẻ thua cuộc sẽ do dự lo ngại sợ bị chối từ.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Khi tôi đối diện với một cánh cửa đóng kín, tôi sẽ nhắc đến những chữ này và sẽ gõ mạnh. Những kẻ thua cuộc sẽ đợi bên ngoài trong run sợ và ngại ngùng.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Khi tôi gặp những cám dỗ gian ác, tôi sẽ nhắc đến những chữ này và tôi sẽ đập tan những thói hư tật xấu .

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Khi tôi muốn bỏ cuộc, vì mệt mỏi và muốn khát lại công việc cho đến ngày mai, tôi sẽ nhắc đến những chữ này và bắt tay ngay vào việc.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Chỉ có hành động mới định rõ giá trị của con người tôi trên thương trường. Và muốn tăng cái giá trị này, tôi phải gia tăng hành động của tôi. Tôi sẽ bước đi đến những nơi mà kẻ thua cuộc không dám bước. Tôi sẽ làm việc khi kẻ thua cuộc muốn nghỉ ngơi. Tôi sẽ nói lớn khi kẻ thua cuộc muốn im lặng. Tôi sẽ đi gặp mười khách hàng khi kẻ thua cuộc đang toan tính cách thức đi gặp một khách hàng. Tôi sẽ nói tôi đã làm xong công việc khi kẻ thua cuộc sợ rằng đã quá trễ.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Bởi vì bây giờ là tất cả những gì tôi đang có. Ngày mai là ngày làm việc của những kẻ lười biếng. Tôi không lười biếng. Ngày mai là ngày người yếu sẽ thành người mạnh. Tôi không yếu đuối. Ngày mai là ngày người thua cuộc sẽ thành kẻ thắng trận. Tôi chưa bao giờ thua cuộc.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Khi con Sư tử đói bụng, nó ăn. Khi con Đại Bàng khát nước, nó uống. Đó là định luật thiên nhiên của mọi sinh vật.

Tôi đói thành công, tôi khát hạnh phúc. Không hành động, tôi sẽ sống một đời thất vọng, đau khổ và hận sâu.

Tôi sẽ ra lệnh cho tôi hành động.

Và tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Sự thành công không chờ đợi ai. Nếu tôi chậm trễ, tôi sẽ nhìn cái thành công đó ra đi vĩnh viễn.

Đây là giờ phút. Đây là nơi chốn. Đây là con người tôi.

Tôi sẽ hành động ngay bây giờ.

Hết tờ kinh số 9

TỜ KINH SỐ 10

Khi đối diện với một thảm kịch tang thương hay một tai họa hiểm nghèo, ai mà không hướng lời van xin về một Đấng Tối Cao? Ai mà không cầu nguyện khi bị vây

hãm với thần chết, với bệnh hiểm, với những huyền bí ngoài sự hiểu biết của con người? Cái trực giác sâu kín này đã đến từ đâu, mà mỗi con người hay thú vật đều phải dùng đến trong những giờ phút hiểm nguy?

Mắt chúng ta sẽ tự động chớp khi có một bàn tay đưa ngang. Chân cẳng chúng ta sẽ tự động giật khi có ai gõ vào đầu gối. Đe dọa một người nào bằng cái “Hù” bất chợt, miệng hắn sẽ tự động nói “Trời ơi”. Cái trực giác tự động này, từ đâu tới?

Dù tôi không phải là một con chiên hay một tín đồ rất ngoan đạo, tôi cũng nhận hiểu cái huyền nhiệm cao cả này của thiên nhiên. Tất cả mọi sinh vật trên trái đất này, kể cả con người, đều chia chung các trực giác về sự cầu nguyện.

Và lời cầu nguyện chỉ là một van xin lớn tiếng hướng về một Đấng Tối Cao. Khi thiên nhiên đã ban cho con lừa, con chim, con người khả năng và trực giác để cất cao lời van xin, thiên nhiên cũng đã dự trù là những lời van xin này đang được lắng nghe bởi một quyền lực cao lớn hơn mọi sinh vật và đủ quyền sức để đáp ứng lời van xin đó. Từ hôm nay, tôi sẽ cầu nguyện, sẽ van xin. Nhưng lời cầu nguyện của tôi không bao giờ là van xin để được giúp đỡ mà van xin để được hướng dẫn.

Tôi sẽ không bao giờ cầu nguyện để tìm kiếm những vật chất tư hữu cho tôi. Tôi không xin là cho quanh tôi nhiều người hầu kẻ hạ lo từng miếng ăn thức uống. Tôi không xin những căn nhà tráng lệ với đầy đủ tiện nghi. Tôi sẽ không bao giờ nghĩ là lời nguyện cầu của tôi sẽ mang đến tiền bạc, tình yêu, danh vọng, chiến thắng, thành công hay hạnh phúc. Tôi chỉ xin cho có được sự hướng dẫn, cho tôi thấy được phương thức, đường lối để tạo dựng những thành quả; và như thế, lời cầu nguyện của tôi sẽ luôn luôn được đáp ứng.

Sự hướng dẫn mà tôi tìm kiếm có thể sẽ đến, hay có thể không đến, nhưng cả hai trường hợp, tôi đều đã được trả lời. Nếu đứa bé xin Cha nó một miếng bánh, mà không được, người Cha cũng đã trả lời cho nó rồi.

Lời cầu nguyện của tôi sẽ như sau:

“Đấng Tối Cao, xin Ngài giúp đỡ con. Mỗi ngày con bước ra ngoài thế gian, con thấy rất cô đơn và yếu đuối. Không có sự hướng dẫn của Ngài con sợ con sẽ lạc lối và xa dần những đường cho con tìm được hạnh phúc và thành công.

Con không xin Ngài bạc vàng châu báu, hay những cơ hội nằm trong khả năng con. Con chỉ xin Ngài hướng dẫn cách thức để con gây dựng được khả năng để nắm lấy những cơ hội.

Ngài đã dạy con sự tử cách thức sẵn mỗi để sinh tồn bằng bản năng. Xin dạy con cách thức sinh tồn và thịnh vượng trong tình yêu để con hãnh diện là con sự tử trên thương trường.

Giúp cho con tìm được sự khiêm tốn bằng trở ngại và thất vọng; nhưng cũng giúp cho con thấy được cái huy hoàng của chiến thắng.

Hãy trao cho con những công việc mà nhiều người đã không làm được; nhưng dạy con cách thức gạt bỏ những kinh nghiệm thất bại của họ để con có thể thành công. Thử thách con với những tai họa để tâm hồn con được rèn luyện; nhưng nhớ cho con cái can đảm để cười trước những lỗi lầm.

Cho con sống đủ ngày tháng để con đạt đến mục tiêu; nhưng giúp con sống mỗi ngày như đó là ngày cuối cùng của đời con.

Chỉ con cách thức ăn nói để có được hiệu quả khi giao tiếp; nhưng dạy con cách im lặng trước những thị phi vô bổ của tha nhân.

Dạy con cái kỷ luật với thói quen không bao giờ bỏ cuộc; nhưng cũng cho con thấy tất cả đều có một tỷ lệ xác suất là tỷ lệ trung bình. Cho con cái trực giác bén nhạy để nhận diện được những cơ hội; nhưng nhớ dạy con cái kiên nhẫn để tập trung được năng lực.

Dạy con cách thức tạo cho mình rất nhiều thói quen tốt để bớt dần những thói quen xấu; nhưng nhớ cho con lòng hỷ xả để thông cảm với cái yếu đuối của tha nhân.

Dạy con bài học về đau khổ để con hiểu rằng: “Mọi sự rồi cũng qua đi”; nhưng cho con cái hạnh phúc ngồi đếm những ân lộc mỗi ngày.

Đẩy con trực diện với hận thù để con không ngu dốt về thực tại; nhưng cho lòng con lúc nào cũng đầy tình yêu để biến kẻ thù ghét thành bạn bè.

Nhưng tất cả mọi sự đều là do ý Ngài. Con chỉ là một quả nho, nhỏ bé và cô đơn, bám víu vào cái cành khẳng khiu gọi là đời sống. Nhưng Ngài đã sáng tạo con thành một hiện hữu độc đáo; như vậy chắc Ngài đã dành cho đời con một con đường đặc biệt. Xin hướng dẫn con. Xin giúp con. Cho con tìm thấy con đường của mình.

Cho con trở thành toàn vẹn cái con người mà Ngài đã dự định khi ban cho con đời sống này. Cái hạt giống mà Ngài đã ươm trồng là con, xin được tăng trưởng để trở thành một loài hoa quả như ý muốn của Ngài.

Giúp cho con trở thành một con người đúng nghĩa.”

CHƯƠNG CUỐI

Thời gian trôi qua thật lẹ. Thế mà đã 3 năm kể từ ngày Thiên Ân giải thể toàn bộ đế quốc thương mại khắp năm châu, trở về với cuộc sống thảnh thơi cô đơn trong tòa lâu đài vĩ đại ở đảo Maui. Cuối cùng với người bạn già Alan Chapman, Thiên Ân nhìn ngày tháng tiếp nối ra đi, đợi chờ.

Thiên Ân đợi chờ một dấu hiệu siêu hình, một con người sẽ được chọn lựa để tiếp nhận những tờ kinh, để tiếp tục một sự nghiệp doanh thương, mong là sẽ lớn mạnh gấp trăm lần cái đế quốc mà Thiên Ân vừa giải tán.

Nhưng càng ngày Thiên Ân càng thấy vô vọng của sự chờ đợi. Vì tuổi tác đã cao, ông không còn vận động cơ thể được nhiều. Đọc sách, coi phim, nghe nhạc, ngồi thiền... suốt 3 năm, thân thể ông bắt đầu bạc nhược. Những người tìm đến với ông phần lớn là những bạn hữu, bà con... tuổi cũng xấp xỉ như ông. Vả lại họ đến là để mong giúp đỡ về tiền bạc, vài câu giới thiệu cho công ăn việc làm. Ông nghĩ là khó mà tìm ra được một người đúng như tiền định để trao tặng bộ kinh.

Cho nên, sáng nay ông đã quyết định. Ông nói với Chapman, "Bạn già thân yêu, tôi cảm thấy như mình đang phí phạm cái tài sản cuối cùng còn lại. Thời gian, dù mình không tiêu xài, nó cũng ra đi vùn vụt. Có lẽ mình phải đến với người mà mình mong đợi, thay vì chỉ biết đợi chờ. Tôi muốn bạn thu xếp, tuần tới, tôi và bạn sẽ làm một chuyến chu du khắp thế giới, chừng 6 tháng. Bắt đầu bằng Nhật Bản rồi Trung Quốc, Triều Tiên. Trở lại Việt Nam cho tôi thăm lại quê nhà, chừng một tháng Sau đó là Thái Lan, Mã Lai, Ấn Độ, Ai Cập, Hy Lạp... qua Châu Âu, Mỹ Châu La Tinh rồi về lại đây. Bạn già nghĩ sao? ".

"Thưa ngài, tôi không dám nói ra, nhưng vẫn lo ngại cái buồn chán của ngài sau bao năm vung tay bốn biển. Tôi rất vui mà thấy ngài lại lên đường, thấy tinh thần và thể xác ngài lại đứng dậy..."

Thiên Ân cười, " Vậy thì hãy bắt đầu một hành trình mới. Tôi cảm ơn cái lo lắng thật tình của bạn già. Ngày nào còn sống, ngày đó tôi còn trông cậy vào sự chăm sóc của bạn".

Tuần lễ sau đó, đôi bạn bắt đầu từ phi trường Honolulu. Chặng đầu tiên là Nhật Bản. Dù đã đến đây nhiều lần, Thiên Ân vẫn ngỡ ngàng trước những bước tiến ngàn dặm của người Nhật, từ những công trình xây cất vĩ đại đến những hệ thống điện tử tối tân. Dù mới giàu hay đã giàu lâu, con cháu Phù Tang không bao giờ ngưng nghĩ. Không ồn ào như người Châu Mỹ, họ tiến bộ và tiến bộ trong âm thầm. Còn cái tinh thần võ sĩ đạo nữa, lúc nào cũng tiềm tàng trong cách thức làm ăn của họ.

Qua đến Hán Thành, Thiên Ân chỉ cho Chapman cái bí quyết thành công của người Triều Tiên. "Họ làm việc không mỏi mệt. Có lẽ nhờ nhân sâm?. Đây là những người độc nhất trên thế giới chê dân Nhật lười biếng. Đối với họ, 12 giờ làm việc mỗi ngày là giờ làm việc kiểu công chức".

Rời Triều Tiên đôi bạn bay qua Trung Quốc. Thủ đô Bắc Kinh đổi khác nhiều sau 7 năm, lần cuối Thiên Ân ghé thăm. Ngoài dân Việt, Thiên Ân vẫn luôn luôn thấy gần gũi người Tàu. Văn hóa và phong tục của hai xứ không xa cách bao nhiêu. Cái suy nghĩ của người Tàu cũng là điều dễ thông cảm. Sau bao nhiêu năm chiến tranh và nghèo khổ, dân Tàu ngày nay mới được hưởng chút thịnh vượng do thái bình đem lại. Dù họ vẫn còn rất nhiều khó khăn và trở ngại, dường như họ đang bắt đầu chương sử

mới cho quốc gia. Bao nhiêu là bạn bè, đồng nghiệp phải đi thăm từ Thượng Hải xuống Quảng châu, Vân Nam. Thiên Ân xúc cảm trước những đón tiếp đầy thương yêu và nồng nhiệt.

Thế nhưng, cái rương có những tờ kinh mà Thiên Ân và Chapman khệ nệ mang theo để trao tặng vẫn nằm chình ình trong những căn phòng ngủ. Hơn một tháng lộ trình, dù luôn luôn để ý kiếm tìm, Thiên Ân vẫn không sao tìm được cái con người mà Định mệnh sẽ chọn lựa để tiếp nối sự nghiệp.

Từ Quảng Châu, đôi bạn đáp xuống sân bay Nội Bài ở Hà Nội. Hơn 40 năm, Thiên Ân mới có dịp trở lại quê hương. Từ ngày Lương Thành gửi ông qua Pháp. "Vì con cá lớn phải vùng vẫy ở biển khơi, không thể ở trong ao lạch", ngày về dự đám tang ông Lương Thành, và ngày về cưới con gái ông Thái Hưng. Sau đó, ông miệt mài khắp năm châu, nhưng không có cơ hội để làm ăn ở Việt Nam. Thực ra có lẽ ông không muốn. Dem sở trường sở đoản của mình để ganh đua với người ngoại quốc vẫn hào hứng hơn, ông tự nhủ.

Đêm đầu tiên trở lại quê hương, lòng ông bồi hồi. Ông không ngủ được. Ông tắt máy lạnh, mở cánh cửa sổ, để không khí ẩm thấp của đêm mùa hè xâm nhập. Những tiếng động ồn ào rất Việt Nam cũng đánh thức từ tâm trí những kỷ niệm và tình cảm xa cũ. Ông ngồi bất động, thả hồn bay cao theo trăm ngàn ý nghĩ và xúc cảm. Quê hương vẫn là một gấn bó ngọt ngào.

Ông thiếp đi một chút trong chiếc ghế bành, khi chợt tỉnh thì trời đã mờ sáng. Có lẽ tại những chiếc xe gắn máy bắt đầu ồn ào. Ông thấy bụng đói cồn cào. Ông chợt

nhớ ra là tối qua ông không ăn vì muốn giữ thân thể quân bình trở lại sau bao ngày yến tiệc bên Tàu.

Ông thay đồ xuống nhà. Tự nhiên ông thèm một tô phở thật nóng, ông không muốn ăn thêm một đĩa bánh mì trứng ở khách sạn. Rời Metropole, ông thông thả đi dạo xuống hướng Hồ Hoàn Kiếm để tìm một tiệm phở. Không khí buổi sáng chưa bị bụi khói của trăm ngàn chiếc xe gắn máy làm ô nhiễm. Ông hít thở trong sự thanh bình toàn diện.

Mãi mê suy nghĩ, ông đi lạc vào một con đường nhỏ, không nhớ tên. Cũ và nghèo, chật hẹp và dơ dáy. Những căn nhà hai bên vẫn còn kín cửa, miệt mài trong giấc ngủ. Càng đi sâu, ông càng mất hướng. Cuối ngõ, ông thấy một ngọn đèn hắt ra và cánh cửa mở hé. Ông gõ nhẹ, hy vọng hỏi đường trở lại khách sạn, hay trở ra một con đường lớn.

Một người trung niên, đen đúa, gầy ốm mở rộng cửa. "Thưa cụ, cụ hỏi ai?". Giọng nói có vẻ ngạc nhiên vì còn quá sớm.

Thiên Ân nhìn qua căn phòng nhỏ hẹp, bày biện bừa bãi, giữa phòng là cái máy in nhỏ đang chạy. Giấy mực tung toé khắp nơi. "Xin lỗi, tôi bị lạc, tôi muốn tìm đường trở lại khách sạn Metropole. Thấy cửa hé mở, tôi gõ"

Gã đàn ông nhìn kỹ Thiên Ân. Nét mặt quắc thước, bộ quần áo đúng thời trang, rất đắt tiền, lại ở khách sạn Metropole.

Qua bao nhiêu đời đời, nơi đây vẫn là chỗ lui tới của những tên ngoại quốc nhiều tiền và nhiều quyền từ thời Pháp thuộc, thời chiến tranh cho đến nay. Gã đôi giọng, đầy kính nể và sẵn sốc.

"Thưa cụ, để con mặc cái áo vào rồi dẫn cụ về khách sạn."

"Không dám làm phiền anh. Anh chỉ cho tôi ra con đường cái, tôi lấy taxi hay xích lô gì cũng được. Vả lại anh đang ăn sáng hay làm việc phải không? Tôi đi tìm tiệm phở rồi đi lạc."

"Thưa Cụ, còn sớm. Mấy đứa con của con nó lo dùm cũng được ". Gã đàn ông giọng khản khoản mời mọc.

"Nếu Cụ cần, con sẽ đưa Cụ ra tiệm phở gần đây. Nổi danh Hà Nội..." Rồi thăm hỏi. "Xin lỗi, Cụ từ đâu tới."

"Tôi ở Mỹ về thăm quê hương. Ở đây chừng một tuần rồi đi tiếp." Câu chuyện kéo dài. Thiên Ân nói qua về đời sống công việc của ông. Rồi hai người vừa đi bộ ra tiệm phở vừa nói chuyện.

Tên gã đàn ông là Văn Khắp. Hẳn giải thích là phiên âm ra tiếng Việt từ một tên Lào, Soubanvankhet. Hẳn từ Paksé, cha mẹ gửi qua đây học từ nhỏ, lúc mới 4 tuổi.

"Paksé", Thiên Ân gật gù. Lại một trang sách của quá khứ, chuyến buôn hàng đầu tiên "Anh ở ngay tại tỉnh lý?"

"Không, thưa Cụ, con ở một làng nhỏ gần đó. Bản Chu Prong."

Thiên Ân buông đũa, nhìn không chớp mắt vào Văn Khắp. Ông im lặng đợi chờ.

"Con đến Hà Nội đã hơn 42 năm, thừa Cụ. Con học hành, đi lính, rồi làm ăn... dù cha mẹ con là người Lào, nhưng con nghĩ mình đã trở thành người Việt. Con xem nơi này như quê hương. Vợ con người Thái Bình. Con có hai đứa con trai."

Thiên Ân dò hỏi. "Tại sao mới có 4 tuổi mà bố mẹ anh đã gửi sang đây?"

"Con còn nhỏ nên không biết. Nhưng sau đó về thăm nhà, nghe bố con kể là gia đình có mang ơn một ông lái buôn người Việt. Ông ta cho thuốc cứu cả làng khỏi bệnh sốt rét cấp số. Ông ta đi khỏi làng sau đó nên không ai biết tên tuổi tông tích. Nhưng theo phong tục người Lào, một món nợ là một món nợ. Bố con là người trưởng tộc nên phải dâng đứa con là con cho người Việt để trả món nợ này."

Thiên Ân bật cười trước những trớ trêu của dòng sông gọi là định mệnh. Ông hóm hỉnh hỏi đùa. "Thế anh đã trả hết nợ chưa?"

Văn Khắp không để ý đến lời bông đùa đó, hần vẫn nghiêm túc, "Thưa thưa. Dù suốt 40 năm qua, con đã cố gắng học hành, cố gắng làm đủ mọi thứ để đóng góp cho xứ sở quê hương này, con vẫn chưa thấy đâu ra đâu. Không những là món nợ, mà lớn lên ở đây với bao nhiêu bạn bè, con thực tình yêu mến dân mình nước mình. Cho nên lòng con vẫn nhiều thắc mắc."

"Tại sao thắc mắc? Quê hương mình vẫn còn nghèo đói quá phải không? Anh yên chí. Đó là tại chiến tranh và hận thù. Đất nước hoà bình rồi, lần hồi rồi tình trạng

kinh tế cá nhân sẽ thay đổi." Thiên Ân cảm thấy một gấn bó thân tình với gã người Lào-Việt này.

"Không con thắc mắc là tại sao dân mình rất thông minh, rất chịu khó, rất muốn độc lập tự lực... mà bao năm qua, bao ngàn năm qua, vẫn phải chịu sự thống trị của người Tàu, người Pháp, người Nga, người Mỹ. Tại sao dân mình nói chung là có học thức hiểu biết hơn những dân tộc khác, mà mình vẫn bị người ngoại quốc đè đầu áp cổ. Con không ganh tị, nhưng con thực xấu hổ khi thấy những du khách đến đây tung tiền, khoe khoang, hống hách, trong khi dân mình chỉ biết cúi đầu. Suy nghĩ và tìm tòi, con chỉ có một hoài bão lớn nhất."

Thiên Ân hoàn toàn bị thu hút bởi Văn Khấp. Ông lắng nghe từng chữ. Văn Khấp vẫn say sưa nói, "Cái hoài bão lớn nhất của con là in được một cuốn chỉ nam, chỉ dẫn cách thức làm kinh tế để mỗi người dân mình biết cách làm giàu. Con tin rằng chỉ có dân giàu, thì nước mới mạnh, như người xưa vẫn nói. Nếu có những cuốn sách dạy người luyện tinh thần như kinh Phật, kinh Chúa; nếu có những cuốn sách dạy người cách sử dụng máy vi tính hay lái một chiếc máy bay; thì chắc phải có một cuốn sách dạy người ta cách thức để trở nên một người giàu có. Không đâu gì Cụ, khi nhìn bộ dáng Cụ, và biết Cụ ở khách sạn Metropole, giá hai ba trăm Mỹ kim một đêm, con biết là Cụ rất giàu. Con mời mọc là có ý nhờ cụ một điều..."

Sợ Thiên Ân hiểu lầm, Văn Khấp vội vã tiếp tục, muốn Cụ chỉ dẫn cho con về cách thức làm tiền như con đã thừa chuyện. Con cũng không muốn gì cho con, con chỉ muốn truyền bá lại cho dân mình, làm cái công việc rất tầm thường là in sách cho mọi người đọc và hành xử "

Chưa bao giờ Thiên Ân lại cảm xúc như vậy. Nỗi mừng vui trong lòng làm nghẹn lời nói. Ông nắm chặt tay Văn Kháp, vỗ nhẹ lên vai hắn, giọng đầy thương yêu.

" Anh theo tôi về khách sạn. Tôi có món quà này cho anh. Món quà mà tôi đã giữ hơn 40 năm nay. Anh là người tôi đã tìm kiếm bao lâu..."

Bước ra khỏi tiệm phở, Thiên Ân hít thở mạnh như muốn thu tóm cả cái khí trời lồng lộng. Ánh nắng bắt đầu lên. Ông nhìn lên đám mây trắng, miệng lầm bầm nhẹ những lời cảm tạ. Cảm tạ cho cái nhiệm màu của sự sống này, cái thiên nhiên huyền diệu bao quanh, cái tình người vẫn lồng lộng đẹp. Cảm tạ những kỷ niệm, những tình yêu, những giấc mộng. Cảm tạ cả những khó khăn trở ngại, những đớn đau tủi nhục, những thất bại nghèo hèn. Cảm tạ cái con người đúng nghĩa mà ông đã cố gắng trở thành. Cảm tạ cái giàu sang vật chất cũng như tinh thần. Cảm tạ cái thiên đường trên trái đất này. Cảm tạ những người đã khuất. Cảm tạ những người sẽ nối tiếp...

Mặt trời vẫn rực rỡ trên tàng cây xanh.